

MUNICH JOURNAL

Munich Journal Magazin für Deutschland, Europa und die Welt

ELHAM TAJIK, MALERIN UND FRAUENRECHTLERIN DIE TALIBAN

REGIERUNG

IST EIN GEFÄNGNIS FÜR FRAUEN IN AFGHANISTAN

MUNICH JOURNAL

Munich Journal Magazin für Deutschland, Europa und die Welt

**Wenn Sie Ihr Unternehmen oder Ihren Betrieb
Hochwertig im Magazin bewerben möchten,
Kontaktieren Sie uns!**

Persepolis Travel e.K. München

آژانس هواپیمایی پرسپولیس در مونیخ
Persepolis Travel e.K. München

Ihr Reisebüro in Münchener Altstadt.

Dachauerstraße 32-34 80335 München
Tel: 089/54507080
Fax: 089/54507082
Notfälle Tel: 0176/71660000
info@persepolis-travel.de | www.persepolis-travel.de

H&A Bahadori

FA. H&A BAHADORI
LOGISTIK

Wir sind für euch da

☎ 089 2032 9515
✉ hamed.bahadori@ha-logistik.de

MN BAUMONTAGE AM AUFZUGS BRANCHE GmbH

WENN SIE EINEN JOB SUCHEN,

IMPRESSUM
Verantwortlich:
MN Baumontage GmbH
Majid Dekhi Langwieder Straße 31
D-85232 Bergkirchen

Kontakt: *Wir suchen Sie!*

☎ +49 (0) 176. 61 30 90 60
✉ info@mn-baumontage.de
🌐 www.mn-baumontage.de

Svea Konsultia
شرکت خدمات حقوقی و مشاورتی

Sweden
سوئد

احمد خلیل ذکی

Svea Konsultia در خدمات حقوقی و مشاورتی
و ارائه کننده خدمات حقوقی و مشاورتی در عرضه های پناهندگی و مهاجرت در سوئد

30 minuter kostnadsfri rådgivning
نیم ساعت مشاوره رایگان

info@sveakonsultia.se | www.sveakonsultia.se

SHIRDEL
DREAM AUTOMOBILE

lass deine träume wahr werden...

BERATUNG
ANKAUF-VERKAUF &
VERMITTLUNG UND
VERMIETUNG

+49 178 8754214
☎ +49 178 8754214
dream-shirdel@outlook.de

QR CODE
SCHILLERSTR. 4 A
85056 INGOLSTADT
DEUTSCHLAND

AHMADI EXPRESS

**IHR EXPRESSKURIER
IN MÜNCHEN FÜR EUROPA**

**WIR SIND RUND UM DIE UHR
FÜR SIE ERREICHBAR!**

UNTERNEHMEN
Ahmadi Express Am Bifang 11
85375 Neufahrn b. Freising

KONTAKT
info@ahmadi-express.de
www.ahmadi-express.de

Brauchen Sie Hilfe? Rufen Sie Uns An
+49 152 210 40 700 Oder +49 151 104 07 010

Soziale und kulturelle Organisation Omid نهاد فرهنگی اجتماعی امید

OSCO Rechts- und Beratungsstelle für Asylsuchende in München

Das OSCO-Büro kümmert sich um Ihre Fragen und Probleme rund um das Thema Einwanderung, Asylrecht und Leben in Deutschland und berät Sie positiv und effektiv.

Viele Asylsuchende beschäftigen sich mit umfangreichen Themen wie der Beantragung eines unbefristeten Visums, der deutschen Staatsbürgerschaft, der Beantragung einer Arbeitserlaubnis, der Wohnungssuche, der Terminvereinbarung mit Ämtern, Fragen zu Arztbesuchen, der Durchführung von Sprachkursen und anderen Fragen, die Unterstützung und Beratung erfordern.

Daher glauben wir, dass eine gute Unterstützung zu einer effektiven und schnellen Integration beitragen kann. Deshalb hat das OSCO-Institut zusätzlich zu seinen anderen kulturellen und sozialen Aktivitäten, einschließlich der Herausgabe des Magazins "Munich Journal", eine Beratungsstelle eingerichtet, um die Probleme von Flüchtlingen zu lösen. Auf diesem Wege möchten wir eine gute Anlaufstelle für die Lösung der Probleme von Asylbewerbern bieten.

Bei weiteren Fragen können Sie uns gerne über die untenstehenden Kontaktdaten erreichen.

دفتر خدمات حقوقی و مشوره دهی اسکو برای پناهجویان در شهر مونیخ آلمان

دفتر اسکو به سوالات و مشکلات شما در مورد مهاجرت، قوانین پناهندگی و زندگی در آلمان رسیدگی و مشوره های مثبت و تاثیر گذار می دهد.

بسیاری از پناهجویان در مورد مسائل گسترده ای مانند درخواست ویزای دائم، شهروندی آلمان، درخواست مجوز کار، پیدا کردن خانه، تنظیم قرار ملاقات با دفاتر رسمی، مسائل مربوط به ویزیت پزشکی، برگزاری دوره های زبان و سایر مراجعین که نیاز به حمایت و مشاوره دارند.

بنام معتقدیم که پشتیبانی خوب می تواند به یکپارچگی مؤثر و سریع کمک نماید، از این رو مؤسسه اسکو علاوه بر سایر فعالیت های فرهنگی و اجتماعی خود از جمله انتشار مجله مونیخ ژورنال، مرکز مشاوره ای جهت رفع مشکلات پناهجویان ایجاد کرده تا اینکه بستر خوبی برای حل مشکلات پناهجویان قرار بگیرد.

نوت: در صورت داشتن هرگونه سوال می توانید از طریق ایمیل و شماره تماس زیر با ما در تماس باشید!

+49 157 358 080 86

oscomunich@gmail.com

Osco e.V. und Munich Journal-Magazin
„Arnulfstraße 197 80634 München c/oMORGEN e.V
Netzwerk Münchner, Migrantenorganisationen

In der heutigen modernen Welt haben alle Gesellschaften einen guten Zugang zu den sozialen Netzwerken. Somit sind wir stolz darauf, bekannt zu geben, dass wir das Munich Journal offiziell in Deutschland gegründet haben. Mit diesem Journal haben wir das Ziel, die europäische und nahöstliche Gesellschaft zu beeinflussen.

Warum das Munich Journal veröffentlicht wird und was es damit auf sich hat:

Mit jeder Ausgabe des Munich Journals sammeln wir mehr Erfahrung in der Medienarbeit. Wir hoffen, dass Sie mit der zweiten Ausgabe des Magazins zufrieden sind. In dieser Ausgabe stellen wir Ihnen wissenschaftliche, kulturelle, künstlerische, politische, soziale und sportliche Themen vor. Außerdem widmet sich das Magazin der Flüchtlingsthematik, soziokulturellen Aktivitäten, der Anti-Immigrationspolitik, der Sensibilisierung der Einwanderungsbehörden für Asylbewerber, insbesondere Afghanen in Deutschland, speziell in München, sowie aktuellen Ereignissen.

Diese Zeitschrift kann eine gute Adresse für Afghanen und alle Flüchtlinge in Europa, insbesondere in Deutschland sein, um Ihre humanitären Botschaften sowie wissenschaftlichen und kulturellen Schriften zu veröffentlichen. Wir freuen uns daher über Ihre Materialien und Sammlungen, die in den nächsten Ausgaben der Zeitschrift veröffentlicht werden können. Zu Beginn des Munich Journals wurde die erste Ausgabe in Deutsch und Englisch veröffentlicht, und auf Wunsch vieler unserer lieben Leser wurde beschlossen, dass von nun an alle Ausgaben des Magazins in Deutsch und Persisch veröffentlicht werden.

Liebe Wissenschaftler und Akademiker, wir bitten Sie auch, sich an verschiedenen Themen wie Kultur, Soziales, Sport, Kunst und Einwanderung zu beteiligen und die Zeitschrift Munich Journal zu unterstützen. Denn diese Zeitschrift kann eine starke Basis für Einwanderer, insbesondere Afghanen, in Deutschland, Europa und Afghanistan sein.

Die Verantwortlichen dieses Magazins versprechen, in naher Zukunft erfolgreiche Talente unserem Publikum vorzustellen und ihre Beiträge mit Stolz zu begrüßen. Im Munich Journal werden wir versuchen, alle Grundsätze des Journalismus gemäß der Politik und den Gesetzen zu befolgen und die positive Meinung unserer Leser zu gewinnen.

Hinweis: Das Munich Journal will eine Brücke zwischen allen Gesellschaften sein, einschließlich der Bürger aus Afghanistan, dem Iran, Syrien, dem Irak, Tadschikistan, Deutschland und anderen europäischen Länder!

Shiragha Najaty

Gründer und Geschäftsführer des Munich Journal

MUNICH JOURNAL

Munich Journal Magazin für Deutschland, Europa und die Welt

مونیخ ژورنال

مجله مونیخ ژورنال؛ برای آلمان اروپا و جهان

از آنجاییکه در دنیای مدرن امروزی تمام جوامع بشری به شبکه های اجتماعی دسترسی و نیاز گسترده دارند، ما با افتخار اعلام می کنیم که به گونه رسمی مجله مونیخ ژورنال را در آلمان به هدف تاثیر گذاری بر جامعه پویای اروپایی و آسیایی تأسیس کرده ایم.

چرایی انتشار مونیخ ژورنال و درباره آن:

با چاپ هر شماره مونیخ ژورنال به تجربه بهتری در قسمت فعالیت های رسانه ای در اروپا و آسیا رسیده، آرزو مندیم که از چاپ و پخش شماره دوم مجله راضی بوده باشید، در این شماره موضوعات علمی، فرهنگی، هنری، سیاسی، اجتماعی و ورزشی را برای شما پیشکش کرده ایم. همچنین در مجله روی مسائل پناهندگان، فعالیت های فرهنگی اجتماعی، سیاست های ضد مهاجرتی، افزایش آگاهی مقامات مهاجرتی برای پناجویان مخصوصاً افغان ها در آلمان، به ویژه شهر مونیخ و همچنین رویدادهای جاری در این مجله تمرکز نموده و باور مندیم که از آدرس این مجله می توان اتحاد و همبستگی خوبی بین هموطنان عزیزمان در آلمان و سایر کشورهای اروپایی ایجاد نمائیم.

این مجله می تواند آدرس خوبی برای افغان ها و تمام پناجویان در اروپا به ویژه آلمان باشد تا پیام های بشردوستانه، نوشته های علمی و فرهنگی شما را منتشر نماید، بنابر این از مطالب و اندوخته های شما جهت نشر در شماره های بعدی مجله با افتخار استقبال مینمائیم.

در ابتدای آغاز بکار مونیخ ژورنال نسخه اول آن به زبان آلمانی و انگلیسی منتشر گردیده بود که نظر به درخواست بسیاری از مخاطبین عزیز ما، تصمیم بر این شد که از این پس تمامی نسخه های مجله به زبان آلمانی و فارسی منتشر گردد تا باشد که از نوشته های علمی، فرهنگی و سیاسی دوستان نیز در مجله استفاده به عمل آید.

از فرهنگیان و فرهیختگان علمی و اکادمیک عزیز نیز تقاضا می گردد که در موضوعات مختلف از جمله مسائل فرهنگی، اجتماعی، ورزشی، هنری و مهاجرت سهم گرفته و از مجله مونیخ ژورنال حمایت کنند، زیرا این مجله می تواند پایگاه بسیار قوی برای مهاجرین به خصوص افغان ها در آلمان، اروپا و افغانستان باشد.

مسئولین این ژورنال وعده می دهند که در آینده نه چندان دور استعداد های موفق را به مخاطبان مان معرفی نموده و از نوشته های آنان با افتخار استقبال مینمایند.

در مونیخ ژورنال تلاش خواهد شد که تمام اصول روزنامه نگاری طبق پالیسی و قوانین رعایت گردیده و سبب جلب نظر مثبت خوانندگان مان واقع گردد و اطمینان داریم که دیدگاه های شما خوبان سبب پیشرفت روز افزون فعالیت های مان خواهد شد.

نوت: مونیخ ژورنال قصد دارد پل ارتباطی بین همه جوامع بشری از جمله شهروندان افغانستان، ایران، سوریه، عراق، تاجیکستان، آلمان و اروپایی ها باشد!

شیرآقا نجاتی

مؤسس و مدیر مسئول مجله مونیخ ژورنال

ROLE OF INFORMATION TECHNOLOGY ON ORGANIZATION EFFECTIVENESS THROUGH HUMAN RESOURCES MANAGEMENT

FARHAD HASSANZADA

ABSTRACT

The role of information technology on the effectiveness of organizations with a focus on human knowledge and rationality to exploit the idea and to deliver repetitive and non-creative tasks to the machine, as well as to increase the efficiency and release of human skills, has been particularly emphasized in recent decades.

Information technology has transformed many scientific fields such as medicine, architecture, agriculture, physics and especially management.

In this regard, the introduction of electronic suffixes into key areas of activity such as business, education, banking, government, marketing, supply chain, sales, human resources management and the like can be used as objective evidence. And empirically mentioned.

Since information technology is at the heart of the development of societies and organizations, designing its structure requires deep consideration, along with presenting appropriate models and examining existing models in internal and external organizations.

Information technology, derived from the intersection of electronics, data processing, and telecommunication, has helped to bridge the gap and bring computers and users together, as well as to mechanize communication systems and increase data transfer capabilities.

This has led to decentralization and the creation of a highway and the speed and quality of decision-making and efficient management.

Experience in the widespread use of information technology in organization effectiveness through human resource management goes back to the '90s. Although initially, IT sought to provide various solutions to human resource management problems, it is nowadays an important component of the HRM process.

Due to the widespread changes in the organizational landscape created by the application of information technology, the tasks of human resource management have also been affected. Interaction between HR professionals and professionals in other fields is widely done using IT systems within the organization or even outside the organization. Extensive e-HR services are shaping major changes in the HR departments of organizations.

Keywords:

Information Technology, Organization, Effectiveness, Human resource, Role, Business, Management, changes.

Note: You can download the full article in English from the Munich Journal website and from the link below.

<https://www.munich-journal.com/>

نقش فناوری اطلاعات در اثربخشی سازمان از طریق مدیریت منابع انسانی

دکتر فرهاد حسن زاد
استاد دانشگاه

چکیده

نقش فناوری اطلاعات در اثربخشی سازمان ها با تمرکز بر دانش و عقلانیت انسانی برای بهره برداری از ایده و ارائه وظایف تکراری و غیر خلاقانه به ماشین و همچنین افزایش کارایی و آزدسازی مهارت های انسانی بوده که به ویژه در دهه های اخیر مورد تاکید قرار گرفته است. فناوری اطلاعات بسویاری از زمینه های علمی مانند پزشکی، معماری، کشاورزی، فیزیک و به ویژه مدیریت را متحول کرده است که در این راستا، معرفی پسوندهای الکترونیکی در حوزه های کلیدی فعالیت مانند

تجارت، آموزش، بانکداری، دولتی، بازاریابی، زنجیره تامین، فروش، مدیریت منابع انسانی و موارد مشابه می تواند به عنوان شواهد عینی مورد استفاده قرار گیرد و به صورت تجربی ذکر شده است.

از آنجایی که فناوری اطلاعات در بطن توسعه جوامع و سازمان ها قرار دارد، طراحی ساختار آن نیازمند تامل و تامل عمیق همراه با ارائه مدل های مناسب و بررسی مدل های موجود در سازمان های داخلی و خارجی است و فناوری اطلاعات که از تلاقی الکترونیک، پردازش داده و مخابرات به دست آمده است، به پر کردن شکاف و نزدیک کردن رایانه ها و کاربران به یکدیگر و همچنین مکانیزه کردن سیستم های ارتباطی و افزایش قابلیت های انتقال داده کمک کرده است.

این امر منجر به تمرکززدایی و ایجاد بزرگراه و سرعت و کیفیت تصمیم گیری و مدیریت کارآمد شده است و تجربه استفاده گسترده از فناوری اطلاعات در اثربخشی سازمان از طریق مدیریت منابع انسانی به دهه ۹۰ باز می گردد. اگرچه در ابتدا، فناوری اطلاعات به دنبال ارائه راه حل های مختلف برای مشکلات مدیریت منابع انسانی بود، اما امروزه جزء مهمی از فرآیند مدیریت منابع انسانی است.

با توجه به تغییرات گسترده در چشم انداز سازمانی ایجاد شده در اثر کاربرد فناوری اطلاعات، وظایف مدیریت منابع انسانی نیز تحت تأثیر قرار گرفته است. تعامل بین متخصصان منابع انسانی و متخصصان در سایر زمینه ها به طور گسترده با استفاده از سیستم های فناوری اطلاعات در داخل سازمان یا حتی خارج از سازمان انجام می شود و خدمات گسترده الکترونیکی منابع انسانی، تغییرات عمده ای را در بخش های منابع انسانی سازمان ها شکل می دهد.

کلیدواژه ها: فناوری اطلاعات، سازمان، اثربخشی، نیروی انسانی، نقش، کسب و کار، مدیریت، تغییرات.

نوت: مقاله کامل را به زبان انگلیسی از وبسایت مونیخ ژورنال و از لینک زیر دریافت کرده می توانید.

<https://www.munich-journal.com/>

Modern Arts
نقاشی مدرن

KUNST RAUM

ELHAM TAJIK

www.modernarts.shop
info@modernarts.shop

SHAKIB MOSADEQ

Berühmter Protestsänger in Deutschland

FARU ELHAM TAJIK

Malerin und Frauenrechtlerin

Die Taliban-Regierung ist ein Frauengefängnis

„Als afghanische Frau habe ich immer versucht, das Leid der Frauen meines Landes durch Malerei darzustellen. Die Situation der afghanischen Frauen ist in jedem Bild zu sehen, das ich male.“ Dies ist ein Teil des Vortrags von Elham Tajik, einer in Österreich lebenden Malerin und Frauenrechtlerin. Frau Elham sagt, dass Ihre Werke die Welt über die Situation der Frauen unter der Herrschaft der Taliban in Afghanistan aufmerksam machen. In ihren Werken werden das Verbot von Gewalt gegen Frauen, die Wiedereröffnung von Schulen in Afghanistan und die Freiheit für afghanische Frauen deutlich. Frau Elham sagt: „Afghanische Frauen und Mädchen sind in einem Gefängnis gefangen, aus dem es unmöglich ist, zu entkommen, weil sie keine Unterstützung haben. Wenn jemand in Afghanistan seine Stimme erhebt, um sie zu unterstützen, werden die Taliban sie bestrafen. Ich möchte afghanische Frauen und Kindern Mut machen und versuche, ihre Freiheit durch Malerei und künstlerische Aktivitäten zu fördern.“ Zur Schließung von Mädchenschulen sagte sie: „Leider ist Afghanistan mit dem Zusammenbruch des Systems und der Machtübernahme der Taliban erneut in Dunkelheit getaucht. Diese Gruppe verbietet den afghanischen Frauen und Mädchen alle Arten von Bildungsmöglichkeiten. Als eine Malerin versuche ich immer, den Schmerz und Leid zu reflektieren. Ich bitte die internationale Gemeinschaft und die europäischen Länder, Druck auf die Taliban-Regierung auszuüben, damit sie die Tore der Bildungszentren so schnell wie möglich öffnen.“ Frau Tajik fügte hinzu, dass afghanische Frauen und Mädchen mehr denn je Hilfe brauchen. Zu diesem Zweck setzen sich afghanische Frauen aus Europa für die Wiedergewinnung der Freiheit für afghanische Frauen in Afghanistan ein. Frau Elham sagt: „Die Frauen meines Landes wurden in der Vergangenheit und Gegenwart unterdrückt. Es besteht kein Zweifel, dass es überall auf der Welt Gewalt gegen Frauen gibt, jedoch unterscheiden sich die globalen Statistiken stark von der Situation in Afghanistan.“ Frau Elham Tajik wanderte im Alter von 10 Jahren mit ihrer Familie in den Iran aus und ging 2015 nach Österreich. Sie praktizierte das Malen zunächst ohne Ausbildung und setzte dieses Feld beruflich in Österreich fort. Im Jahr 2017 wurde in Wien die erste Malausstellung „Gewalt gegen Frauen in Afghanistan“ veranstaltet. Frau Tajik ist Frauenrechtlerin und hat sich in Europa für die Gleichberechtigung von Frauen eingesetzt.

Bericht: Shafi Amini

الهام تاجیک

نقاش و کنشگر حقوق زنان:
حکومت طالبان زندان زنان است!

“من به عنوان یک زن افغان همیشه سعی کرده‌ام با نقاشی، رنج زنان کشورم را به تصویر بکشم. در هر تابلوی که روی آن نقاشی رسم می‌کنم، وضعیت زنان افغانستان دیده می‌شود.” این گوشه‌ای از صحبت‌های الهام تاجیک، نقاش و کنشگر حقوق زنان ساکن اتریش است. الهام تاجیک، می‌گوید که مردم جهان با دیدن آثار او باید از وضعیت زنان زیر سلطه طالبان در افغانستان آگاه شوند.

در آثار وی منع خشونت بر زنان، بازگشایی مکاتب در افغانستان و آزادی برای زنان افغان کاملاً هویدا است. تاجیک می‌گوید: “زنان و دختران افغان در زندانی گرفتار شده‌اند که امکان فرار از آن وجود ندارد زیرا هیچ حمایتی ندارند، اگر کسی در افغانستان صدای حمایت از آن‌ها را بلند کند، طالبان آن‌ها را مجازات می‌کنند.

این نقاش و هنرمند افغان خاطر نشان می‌کند: من برای آموزش زنان و دختران افغان و ترویج آزادی آن‌ها از طریق نقاشی و فعالیت‌های هنری تلاش می‌کنم.” او در مورد بسته بودن مکاتب دخترانه گفت: “متأسفانه با سقوط نظام و به قدرت رسیدن طالبان، افغانستان بار دیگر به تاریکی فرو رفت، این گروه به زنان و دختران افغان اجازه تحصیلات نمی‌دهند من به عنوان یک نقاش که همیشه سعی در بازتاب درد و رنج زنان و دختران داشتم، از جامعه بین‌المللی و کشورهای اروپایی می‌خواهم که بر حکومت طالبان فشار آورند تا هر چه زودتر دروازه‌های مراکز آموزشی را باز کنند. خانم تاجیک افزود: زنان و دختران افغانستان بیش از همیشه به کمک ضرورت دارند و زنان افغان ساکن اروپا در همبستگی بخاطر مطالبه حقوق آنان تلاش و دادخواهی می‌کنند.

او می‌گوید: “زنان کشورم در گذشته و حال مورد ظلم و ستم قرار گرفته‌اند شکی نیست که خشونت علیه زنان در سراسر جهان وجود دارد، اما متأسفانه آمارهای جهانی به نسبت وضعیت افغانستان بشدت متفاوت هست.” خانم الهام تاجیک در ۱۰ سالگی با خانواده‌اش به ایران مهاجر شده و در سال ۲۰۱۵ به اتریش رفته، او نقاشی را ابتدا بصورت آماتوری فرا گرفته و بعد از آن که به کشور اتریش مهاجر گردید هنر نقاشی را به شکل حرفه‌ای آن را ادامه داده است، و در سال ۲۰۱۷ اولین نمایشگاه نقاشی تحت عنوان “خشونت علیه زنان در افغانستان” را در کشور اتریش شهر وین تصویر کشید تاجیک کنشگر حقوق زنان است و در راستای برابری حقوق زن و مرد در اروپا تلاش می‌نماید.

گزارش: شفیع امینی

SHAKIB MOSSADEGH

Eine Gesellschaft ohne Musik ist gefährlich

Shakib Mossadegh, ein in Deutschland lebender Sänger und Komponist, glaubt, dass eine Gesellschaft ohne Kultur und Kunst gefährlich ist und im Zentrum von Extremismus steht.

Herr Mossadegh arbeitet seit etwa einem Jahrzehnt in Deutschland.

Im Gespräch mit dem Munich Journal sagte er: "Eigentlich hat uns die Protestmusik immer gefehlt, obwohl Musik das Verhalten der Taliban nicht beeinflussen wird, weil sie gewalttätiger sind, als dass Musik ihr Verhalten ändern kann. Unsere Künstler haben sich üblicherweise mit fröhlichen Liedern beschäftigt. Dieser falsche Optimismus hat alle Künstler überrascht."

Ihm zufolge hatten die meisten Lieder von der Vergangenheit bis heute ein unpolitisches patriotisches Thema und sind letztendlich ermutigend. Selbst heute noch sind Künstler aus vielen Gründen isoliert.

Mossadegh sagte: "Die Taliban haben die Musikinstrumente kaputt gemacht, die Künstler wurden vertrieben und es ist unmöglich, in Afghanistan Musik zu machen. Von nun an sind alle musikalischen Aktivitäten eine Form des Protests und des Kampfes gegen die Taliban. Jeder Ton, der von einem Künstler produziert wird, stellt einen Kampf gegen das Regime dar, denn für die Taliban gilt Singen an sich als Verbrechen. Es ist notwendig, diesen Protest in der aktuellen Situation ernsthafter zu verfolgen."

Dieser Sänger glaubt, dass sich die Sicht der afghanischen Bevölkerung auf die Taliban-Regierung in nicht allzu ferner Zeit ändern wird.

Mossadegh sagte: "Musik ist für mich ein Werkzeug, worin ich mich selbst finde. Durch Musik drücke ich meine Lebenserfahrungen aus. Manchmal singe ich aus Protest, manchmal singe ich romantisch. Dabei sind das alle meine persönlichen Erfahrungen."

Shakib Mossadegh hat zusammen mit einem Team von 14 Personen kürzlich ein Programm namens „Sada No“ ins Leben gerufen. Durch die Zusammenarbeit mit diesem Team soll die Musikproduktion gefördert und Wege für andere Talente geschaffen werden.

In den letzten 20 Jahren hat Afghanistan die blutigsten Tage seiner Geschichte erlebt, an den meisten Tagen war Kabul, die Hauptstadt des Landes, Zeuge von Sprengstoffanschlägen.

Trotz der Proteststimmen unter den Künstlern gab es bisher keine große Engagement von Musikern, sich an diese Proteste zu beteiligen. Dabei bewirkt die Musik in vielen Ländern Großes und hebt die Stimme der Unzufriedenen und der Proteste. Einige Leute sagen, dass es immer noch keine Plattform für Musik gibt, um das politische Verhalten in Afghanistan zu beeinflussen, während andere glauben, dass der Mangel an musikalischem Wissen zur Produktion unprofessioneller Werke geführt hat.

Trotzdem ist das Singen von Liedern heute in allen Teilen Afghanistans ein Verbrechen. Das Spielen und Übertragen von Musik in offiziellen und inoffiziellen Versammlungen wird ebenfalls als Verbrechen angesehen. Bisher wurden z.B. viele wegen dem Abspielen von Musik in ihren Autos strafrechtlich verfolgt.

Bericht: Shafi Amini

شکیب مصدق

جامعه‌ای بدون صدای موسیقی خطرناک است

شکیب مصدق، خواننده و آهنگساز ساکن آلمان باور دارد که جامعه‌ای بدون فرهنگ و هنر خطرناک بوده و در معرض آسبیب افر اطگری و تندروی قرار دارد. آقای مصدق حدوداً یک دهه می‌شود که در آلمان فعالیت موسیقی دارد.

او در صحبت با مجله مونیخ گفت: «در واقع جای موزیک اعتراضی همیشه خالی بوده هر چند که موسیقی تأثیری بر رفتار طالبان نخواهد گذاشت چون آنان خشن‌تر از آن هستند که موسیقی رفتار آنان را تغییر دهد. قشر هنرمند ما هم معمولاً درگیر ترانه‌های شاد بودند و خوشبینی کاذب همه اهالی هنر را غافلگیر کرده است.» به گفته او از گذشته تا بحال بیشتر ترانه‌ها مضمون غیرسیاسی داشته میهنی و نهایتاً تشویقی هستند و امروز هم هنرمندان بنا به دلایل زیاد منزوی شدند.

مصدق تصریح نمود: «طالبان سازها را شکستند هنرمندان آواره شدند و اجرای موسیقی در داخل افغانستان غیر ممکن است. از این به بعد تمامی فعالیت‌های موسیقی نوعی اعتراض و مبارزه با طالبان خواهد بود. به باور مصدق از هر هنرمندی که صدایی تولید شود، به معنای مبارزه با رژیم می‌باشد چون خواندن خودش جرم پنداشته می‌شود. ضرورت است که در شرایط فعلی این اعتراض به شکل جدی‌تر آن پیگیری شود.»

این خواننده باور دارد که در سال‌های نه چندان دور نگاه مردم افغانستان به نوع حکومت طالبان و حکومت مذهبی تغییر خواهد کرد.

مصدق خاطر نشان کرد: «موسیقی برایم ابزاری هست که خودم در آن هستم صدایم در آن باشد در موسیقی، من تجربیات زیستی خودم را بیان می‌کنم گاهی اعتراضی می‌خوانم گاهی عاشقانه و همه آن تجربیات فردی من است با این حال در کنار مردم خود هستم.»

شکیب مصدق به همراه تیمی ۱۴ نفره اخیراً برنامه‌ای را به نام «صدای نو» ایجاد کرده و در این برنامه آنان در تلاش هستند تا تولید موسیقی را افزایش داده و بستر هنر موسیقی را برای دیگران نیز ایجاد کنند.

در طول ۲۰ سال گذشته افغانستان خونین‌ترین روزهای تاریخ خود را تجربه کرده است بیشتر روزها کابل پایتخت کشور شاهد حملات انفجاری بود در این میان با وجود فعالیت انبوه هنرمندان صدای اعتراض از موسیقی کمتر شنیده شده است.

چند صدای محدود اعتراضی هم، بورس رسانه‌های فعال نبوده و بیشتر موزیک افغانستان عام پسند بوده است در حالی که در بسیاری از کشورها صدای موسیقی تأثیر جدی بر سیاست داشته و اکنون نیز دارد.

عده‌ای می‌گویند هنوز در افغانستان آن بستر به وجود نیامده که موسیقی بر رفتار سیاسی تأثیر بگذارد تعدادی هم باور دارند که کمبود دانش موسیقی، سبب تولید آثار غیر حرفه‌ای شده است.

با گذشت این‌ها اکنون ترانه خواندن در همه بخش‌های افغانستان جرم بوده چنانچه در مجالس رسمی و غیر رسمی نیز پخش و نشر موسیقی جرم پنداشته می‌شود و تاکنون بسیاری به دلیل این هنجارشکنی و پخش صدای موسیقی در محافل و موترها محاکمه شدند.

ALI ASKAR LAALI: NUR DER NAME DES AFGHANISCHEN FUßBALLS BLEIBT

Nach den schlechten Ergebnissen der afghanischen Fußballnationalmannschaft führte Ali Askar Laali, der ehemalige Trainer und Kapitän der Jugendfußballnationalmannschaft, all diese schlechten Ergebnisse auf schlechtes Management und mangelndes Fachwissen zurück.

Ali Askar Laali sagte dem Munich Journal: „Jedem ist klar, dass nur der Name des afghanischen Sports übrig geblieben ist, ordentliche Strukturen, Expertise, Programm und Geld sind wichtige Elemente des sportlichen Wachstums, die Afghanistan fehlen.“

Er behauptete, dass nach der Herrschaft der Taliban ein großer Teil der Experten und Manager des Sportsektors aus dem Land geflohen seien. Das Sportkapital, die fehlenden finanziellen Ressourcen, die fehlende Struktur und die fehlende Fähigkeit, Fußballmannschaften zu managen, führte dazu, dass dieser Sport in Afghanistan einen beispiellosen Niedergang erlebte.

Laut diesem Trainer haben die genannten Gründe und der finanzielle Missbrauch des Fußballkapitals die Ergebnisse des Fußballs jeden Tag schlechter gemacht.

Er sagte, dass es unter der Herrschaft der Taliban und der Verschiebung der Futsal-Liga und der Champions League des Landes keine Hoffnung gäbe, dass die Nationalmannschaft und andere Mannschaften in diesem Sport erfolgreich sein werden.

Der ehemalige Trainer sagte: „Die Politik der Taliban besteht darin, andere außer ihren eigenen Angehörigen von allen Szenen auszuschließen. Mit dieser Denkweise ist die Zukunft des Sports klar. Er fügte hinzu: „Wenn Frauen das Recht zur Bildung und zur Arbeit entzogen werden, ist die Erwartung, dass Frauen eines Tages Sport treiben können, eine naive Erwartung.“

Er glaubt, dass jetzt die Leitung der Ministerien den Menschen ohne Fachwissen anvertraut wird, sodass in Afghanistan keine sportlichen Fortschritte und gar Erfolge zu erwarten sind.

Laali sagte: „Seit 2016, als die Flucht von Sportmannschaften von Tag zu Tag zunahm, habe ich versucht, in Zusammenarbeit mit dem deutschen olympischen Komitee daran zu arbeiten, die eingewanderte Fußballgemeinde in das deutsche Fußballsystem zu integrieren. Ich halte es für wichtig, die Zukunft des Sports zu planen.“

Ali Askar gründete die Frauenfußballmannschaft und baute eine Fußballschule namens Hindu Kush. Er hat mehrere Aktivitäten als Berater des Verbands, Leiter der Nationalmannschaften, Generalsekretär des Fußballverbandes und Co-Trainer der afghanischen Fußballnationalmannschaft und die Zusammenarbeit mit den Trainern Hedayat hat Slavon Ekligij und Peter Shagert in seiner sportlichen Karriere.

Zusätzlich ist er ein internationaler Lehrer und hat in der Vergangenheit Fußballkurse im Iran, Ägypten, Namibia, Pakistan, Bangladesch, Tadschikistan und Turkmenistan trainiert und unterrichtet.

Bericht: Shafi Amini

علی عسکر لعلی: از فوتبال افغانستان تنها نام آن باقی مانده است

به دنبال نتایج ضعیف تیم ملی فوتبال افغانستان علی عسکر لعلی مربی و کاپیتان پیشین تیم ملی جوانان فوتبال دلیل این همه نتایج بد را “ضعف مدیریت و عدم تخصص” دانسته است.

علی عسکر لعلی، کاپیتان پیشین تیم ملی جوانان و مربی تیم‌های ملی در رده‌های سنی مختلف در صحبت با مجله مونیخ ژورنال گفت: “به همه روشن است که از ورزش افغانستان فقط و فقط نام آن باقی مانده است، ساختارهای مناسب، تخصص، برنامه و پول ارکان مهم رشد ورزش بوده که افغانستان فاقد آن شده است.”

او ادعا کرده که پس از حاکمیت طالبان قسمت عظیمی از کارشناسان و مدیران بخش ورزش از کشور فرار کردند. نبود منابع مالی، عدم ساختار و نبود توانایی مدیریت تیم‌های فوتبال سبب شده که این ورزش در افغانستان اُفت کم سابقه‌ای را تجربه کند. به باور این مربی صاحب سبک دلایل عنوان شده و همچنان سوءاستفاده مالی از سرمایه فوتبال باعث شده است که نتایج فوتبال هر روز بدتر شود.

او گفت: زیر حاکمیت طالبان و به تعویق افتادن پی‌هم لیگ فوتسال و لیگ قهرمانان فوتبال کشور، دیگر نمی‌شود امید داشت که تیم ملی و تیم‌های دیگر در این ورزش پیشرفتی داشته باشند.

مربی پیشین تیم‌های پایه فوتبال می‌گوید: “پالیسی طالبان حذف دیگران به جز وابستگان خودشان از تمام صحنه‌ها است که با این طرز تفکر آینده ورزش روشن است.

درعین حال این مربی افغان خاطر نشان کرد: زمانی که زنان از حق تعلیم، تحصیل و کار محروم باشند، انتظار این که زمانی زنان بتوانند ورزش کنند یک توقع ساده لوحانه خواهد بود.”

وی باور دارد که اکنون رهبری بخش فنی ریاست تربیت بدنی و ورزش، یعنی بزرگترین ارگان عملیاتی یک کشور به افرادی فاقد تخصص سپرده شده، پس با این وضع ورزش افغانستان انسجام نمی‌گیرد.

لعلی گفت: “از سال ۲۰۱۶ به اینسو که فرار کدرهای ورزشی روز به روز افزایش یافته من کوشش کردم که با همکاری ریاست المپیک آلمان در ادغام جامعه فوتبال مهاجر در سیستم فوتبال آلمان محقق گردد.

با همه ای این اوصاف لعلی: انسجام نهادهای ورزشی در مهاجرت به هدف برنامه ریزی آینده ورزش در داخل کشور را مهم تلقی می‌نماید.”

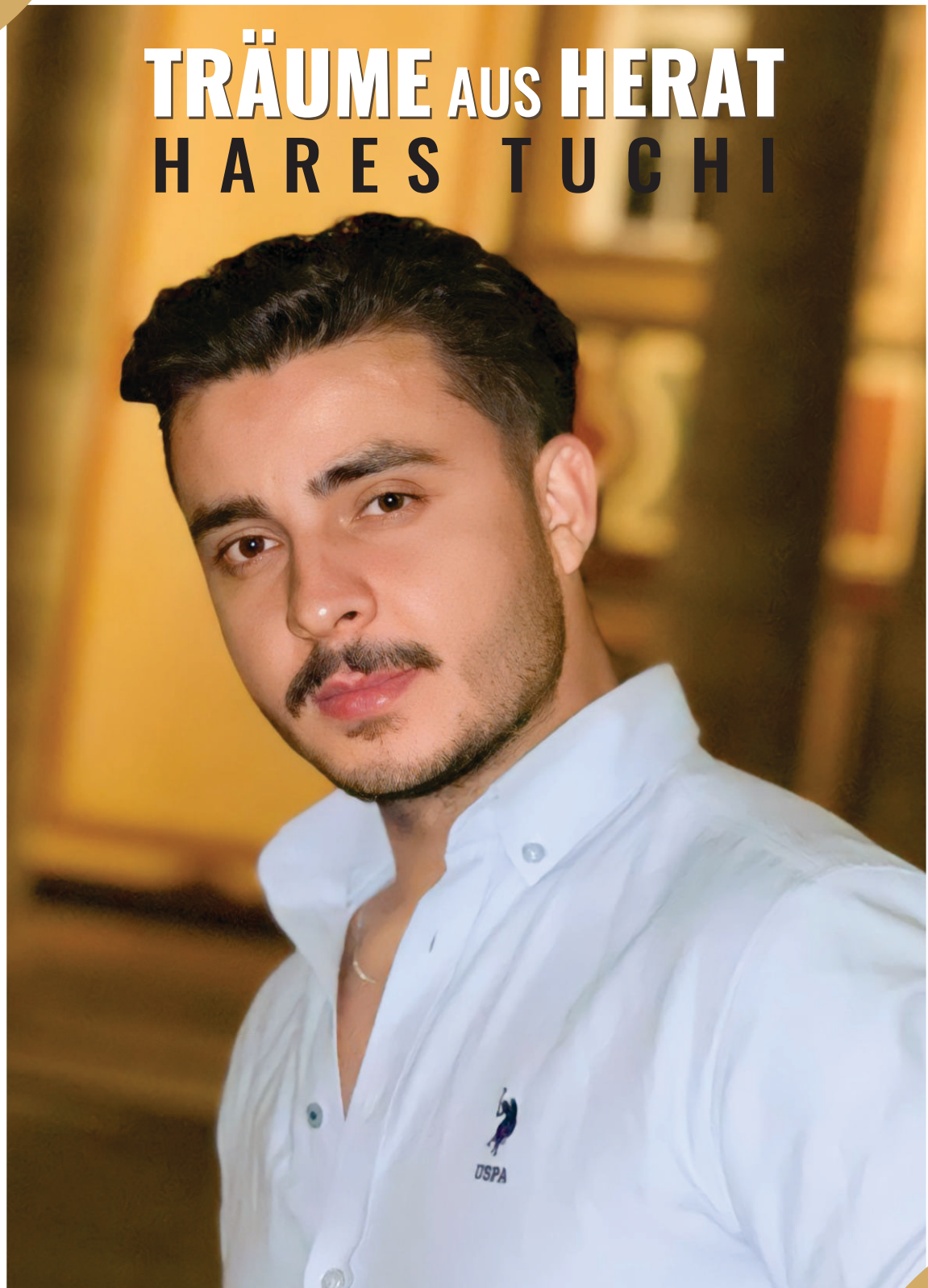
علی عسکر لعلی روزگاری کاپیتان تیم ملی جوانان کشور بود او تیم فوتبال بانوان را ایجاد کرد و مکتب فوتبالی را به نام “هندوکش” ساخت مشاوریت فنی فدراسیون، رهبری تیم‌های ملی، سکرترجنرال تربیت بدنی، سکرترجنرال فدراسیون فوتبال، و کمک مربی تیم ملی فوتبال افغانستان با هدایت سلوان اکلجیج و پیتر شگرت را در کارنامه ورزشی‌اش دارد.

همچنان او مدرس بین‌المللی بوده و در کشورهای ایران، مصر، نامیبیا، پاکستان، بنگلهدیش، تاجکستان و ترکمنستان هم سابقه تدریس مربی‌گری و کلاس‌های فوتبال را دارد.

گزارش: شفیع امینی

TRÄUME AUS HERAT

H A R E S T U C H I

TRÄUME AUS HERAT

Mein Name ist Hares.

Ich bin ein gebürtiger Afghane und habe die ersten Jahre meines Lebens im Westen Afghanistans in der Stadt Herat verbracht. Dort bin ich zur Schule gegangen und habe neben meinen Lieblingsfächern Mathe und Geschichte sehr gute Sprachkenntnisse in Englisch erlangt. Schon als Kind habe ich mich für die Informatikwelt sehr interessiert. Als großes Vorbild habe ich meinen Onkel angesehen, der in London Informatik studiert hatte. Daher hatte ich als Kind ebenso den Traum im Ausland zu studieren. Viele Jahre später bin ich mit meiner gesamten Familie aus Afghanistan geflüchtet. Nach langem Fluchtweg war ich schließlich im Jahr 2012 in Deutschland. Genauer gesagt in München. Anfangs habe ich mich in München nicht gut zurecht gefunden. Jedoch habe ich mit der Zeit die Stadt immer mehr lieben und kennengelernt. Die fehlende Sprachkenntnisse haben mir den Alltag erschwert. Daher habe ich mir vorgenommen schnellstmöglich die deutsche Sprache zu lernen. Zu diesem Zweck war der Schulbesuch extrem hilfreich. Anfangs war ich in einer Übergangsklasse, wo ich neben der deutschen Sprache in ebenso übliche Fächer wie Mathe, PCB und AWT unterrichtet wurde. Der große Fokus war jedoch auf die deutsche Sprache. Glücklicherweise konnte ich sehr schnell zu einer M-Zug Klasse übergehen, wo ich dann meinen Mittleren Schulabschluss machen konnte. Neben der Schule hatte ich täglich mit extremem bürokratischem Aufwand zu kämpfen, da ich mich für meine gesamte Familie einsetzen musste. Nach der erfolgreichen Absolvierung der 10. Klasse bin ich auf die technischen Fachoberschule gegangen. Dort konnte ich mein Abitur machen und vieles aus der technischen Fachrichtung lernen. Auf einer Informationsveranstaltung der Hochschule München im Jahr 2018 habe ich den Studiengang Wirtschaftsinformatik kennengelernt. Der Studiengang hat mich extrem fasziniert. Daher habe ich mich dazu entschieden, mich für diesen Studiengang zu bewerben. Im September 2022 habe ich mein Studium erfolgreich abgeschlossen und habe den Abschlussgrad Bachelor of Science erlangt.

Im Rahmen meines Studiums durfte ich an viele Projekten arbeiten und wertvolle Erkenntnisse mitnehmen. Um mich in diesem Bereich besser zu spezialisieren, habe ich mich für das Aufbaustudium entschieden. Nun befinde ich mich in meinem Masterstudium.

Nach 10 Jahren Aufenthalt in Deutschland bin ich nun ein Absolvent, ein Parteimitglied und schließlich ein deutscher Staatsbürger, der zur Gesellschaft beiträgt.

Danke an Deutschland und danke an alle, die mich auf diesem Wege unterstützt haben.

Autor: Hares Tuchi

روپاهایی از هرات

اسم من حارث است.

من متولد افغانستان هستم و اولین سال های زندگی ام را در غرب افغانستان در شهر هرات گذراندم. در آنجا به مدرسه رفتم و علاوه بر درس مورد علاقه ام، ریاضی و تاریخ، مهارت های زبانی بسیار خوبی را در زبان انگلیسی به دست آورده ام. از کودکی علاقه زیادی به دنیای کامپیوتر داشتم. عمویم را که در لندن از رشته IT فارغ التحصیل شده بود، الگوی بزرگی می دیدم. بنابراین از کودکی آرزوی تحصیل در خارج از کشور را نیز داشتم. سال ها بعد با تمام خانواده ام از افغانستان مهاجرت کردیم. پس از یک سفر طولانی،

سرانجام در سال ۲۰۱۲ در آلمان رسیدم. دقیق

تر بگویم در مونیخ. ابتدا مونیخ را زیاد دوست نداشتم.

اما با گذر زمان این شهر را بیشتر و بهتر شناختم و یاد گرفتم

دوستش داشته باشم. فقدان مهارت های زبانی زندگی روزمره را

برای من سخت کرده بود. به همین دلیل تصمیم گرفتم هر چه

سریعتر زبان آلمانی را یاد بگیرم. برای این منظور، رفتن به مدرسه

بسیار مفید بود. ابتدا در یک صنف U1 Klasse بودم و درس معمولی

مانند ریاضی، PCB و AWT را آموزش دیدم. اما تمرکز اصلی بر زبان

آلمانی بود. خوشبختانه من توانستم خیلی سریع به کلاس M-Zug

بروم، جایی که توانستم Mittlerer Reife خود را بگیرم. علاوه بر

مدرسه، مجبور بودم هر روز با کارها و مشقت های شدید دفتری

دست و پنجه نرم کنم، زیرا مسئولیت تمام خانواده ام به دوش

داشتم. بعد از گذراندن موفقیت آمیز کلاس دهم به کالج فنی رفتم.

در آنجا توانستم Abitur خود را بگیرم و در موضوعات فنی چیزهای

زیادی یاد بگیرم.

به وسیله یک نهاد اطلاعاتی در پوهنتون علوم ریاضیات و کامپیوتر

مونیخ در سال ۲۰۱۸، با رشته Wirtschaftsinformatik آشنا

شدم.

این رشته واقعاً من را مجذوب خود کرد. بنابراین تصمیم گرفتم

برای تحصیل این رشته اقدام کنم. پس از سال های پرکار در

سپتامبر ۲۰۲۲ تحصیلاتم را با موفقیت به پایان رساندم و مدرک

لیسانس خود را دریافت کردم.

به عنوان بخشی از تحصیلاتم، توانستم روی پروژه های زیادی کار کنم و بینش های ارزشمندی را به دست بیارم. برای اینکه در این زمینه تخصص بیشتری پیدا کنم تصمیم گرفتم ادامه تحصیل بدهم. به همین منظور وارد درس فوق لیسانس شدم.

پس از ۱۰ سال از اقامت در آلمان، اکنون فارغ التحصیل، عضو حزب سیاسی، یک شهروند آلمانی و در نهایت بخشی از جامعه هستم

از آلمان و از همه کسانی که در این راه از من حمایت کردند تشکر می کنم.

نویسنده: حارث توحی

EINE SÄNGERIN IN DEUTSCHLAND

Wir haben die Schule in den Online Raum Gebracht, der Kampf geht weiter

„Ich sehe die Situation der afghanischen Frauen schlimmer als es in den Medien dargestellt wird. Man muss eine Frau sein und in Afghanistan leben, um ihre Situation zu verstehen.“

Das ist ein Teil der Worte von Narges Sureila, einer in Deutschland lebenden afghanischen Sängerin.

Im Gespräch mit dem Munich Magazin sagte sie: „Frauen sind die Hälfte der Gesellschaft. Der Wohlstand und Fortschritt in Afghanistan hat aufgehört, weil ohne Frauen der Fortschritt der Gesellschaft nicht erreicht werden kann.“

Narges Sureila verließ Afghanistan vor 9 Jahren mit dem Ziel, in Deutschland anzukommen. Sie sagte, dass während ihres Lebens in Afghanistan die Situation der Frauen schlecht war. Aber mit der Herrschaft der Taliban ist es verständlich, dass das Land untergeht.

Sie sagte, dass sie nach der Herrschaft der Taliban und der Schließung von Schulen für afghanische Frauen und Mädchen Online-Kurse organisierte. Im Rahmen dieser Kurse, welche durch die Zusammenarbeit mit anderen Engagierten ermöglicht wurden, unterrichten sie die üblichen Schulfächer.

Sie erklärte, dass sie weiter kämpfen wird und auf diese Weise den üblichen Schulbetrieb in eine virtuelle Form umgewandelt wird.

Die Sängerin sagte: „Wenn ich Kämpferinnen in Afghanistan sehe, die beharrlich gegen die Taliban kämpfen, motiviert mich das, sie zu unterstützen. Wir unterstützen sie. Wir sind jeder einzelnen von ihnen dankbar und wir sind ihre Stimme in Europa. Wir sind in Genf, um die Rechte von Frauen und Kindern zu unterstützen. Wir haben ein Programm organisiert und Klagebriefe eingereicht, um für die Rechte von Frauen und Kindern in Afghanistan einzuklagen und die Taliban zu zwingen, Schulen wieder zu eröffnen.“

Frau Serileh glaubt, dass der heutige Kampf zum Wohlstand von morgen führen wird und dass dieser Kampf für Frauen fortgesetzt werden sollte.

Sie sagte: „Wir können mit Schweigen nicht das erreichen, was wir wollen, wir können keine Schulen eröffnen, wir sind weit von unserer Heimat entfernt und unsere Stimme muss so laut sein, dass die Vereinten Nationen Maßnahmen zur Wiederöffnung von Schulen, Einhaltung von Grundrechten für Frauen und Kindern, ergreifen. Unabhängig in welcher Situation wir uns befinden, unterstützen wir sie, wir loben ihren Mut und wir sind motiviert, unsere Stimme mit ihnen zu erheben.“

Inzwischen sind in allen Teilen Afghanistans Mädchenschulen ab der sechsten Klasse geschlossen, obwohl zuvor verschiedene Taliban-Funktionäre die Wiedereröffnung von Mädchenschulen angekündigt hatten. Jedoch sagte ihr Premierminister, dass Mädchenschulen nicht eröffnet werden.

Mädchen, die bereits 12. Klasse bestanden haben, wurden trotzdem zu Aufnahmeprüfungen zugelassen, obwohl ihnen einige Studienfächer verboten sind. Jedoch können sie unter bestimmten Bedingungen zur Universität gehen.

Bericht: Shafi Amini

یک خواننده زن در آلمان:

مکتب را به فضای آنلاین کشانده‌ایم مبارزه جریان دارد

“وضعیت زنان افغانستان را بدتر از چیزی میبینم که در رسانه‌های گفته می‌شود، باید زن بود و در افغانستان زندگی کرد تا وضعیت آنان را درک کرد.”

این قسمتی از گفته‌های نرگس سریله خواننده افغانستان است که در آلمان زندگی می‌کند.

او در صحبت با مجله مونیخ گفت: “زنان نیمی از جامعه هستند شکوفایی و پیشرفت در افغانستان متوقف شده است چون بدون زنان نمی‌شود به پیشرفت جامعه رسید.”

نرگس سریله ۹ سال پیش افغانستان را به هدف رسیدن به آلمان ترک کرد، او می‌گوید که در زمان زندگی‌اش در افغانستان وضعیت زنان بد بود اما با حاکمیت طالبان می‌شود درک کرد که کشور رو به غرق شدن است.

وی گفته که پس از حاکمیت طالبان و به دنبال آن مسدود شدن مکاتب برای زنان و دختران افغانستان با حمایت چند تیم کورس‌های آنلاین برگزار کرده‌اند و در این کورس‌ها مضامین مکتب تدریس می‌شود.

او بیان کرده که به مبارزه ادامه می‌دهند و از این طریق به نوعی مکاتب را به فضای آنلاین تبدیل کرده‌اند.

این خواننده گفت: “وقتی زنان مبارز را در افغانستان می‌بینم که با استقامت در مقابل طالبان مبارزه می‌کنند انگیزه می‌گیرم تا از آنان حمایت نمایم. لذا از تک‌تک شان ممنونیم و صدای آنان در اروپا خواهیم بود.

این بانو افغان خاطر نشان کرد: در شهر ژنو سوئیس برای حمایت از حقوق زنان و کودکان برنامه‌ای را ترتیب دادیم و نام‌هایی را نیز به آنان نوشتیم تا برای حقوق زنان و کودکان داخل افغانستان دادخواهی شود و طالبان را مجبور به بازگشایی مکاتب کنند.”

خانم سریله باور دارد که مبارزه امروز سبب شکوفایی فردا می‌شود و باید این مبارزه برای زنان ادامه داشته باشد. او گفت: “با خاموشی نمی‌شود به آنچه که می‌خواهیم برسیم نمی‌توانیم مکاتب را باز کنیم دور از وطن هستیم و فریادمان باید به قدری قوی باشد که سازمان ملل بخاطر بازگشایی مکاتب و رعایت حقوق اولیه زنان و کودکان اقدام کند، ما در هر شرایطی که باشیم از آنان {زنان افغان} حمایت می‌کنیم شجاعت شان را ستایش می‌کنیم و انگیزه می‌گیریم که در کنار آنان صدای خویش را بلند کنیم.”

گفتنیست: اکنون در تمامی نقاط افغانستان مکتب دخترانه بالاتر از صنف ششم مسدود است هر چند پیش از این مقام‌های مختلف طالبان خبر از بازگشایی مکاتب دخترانه را داده بودند؛ اما رئیس‌الوزرای آنان گفته بود که مکاتب دخترانه باز نمی‌شوند.

با این وجود از دختران فارغ از صنف ۱۲ آزمون کانکور گرفته شد آن‌هم در شرایطی که برخی رشته‌های تحصیلی برای شان ممنوع شده اما آنان می‌توانند تحت شرایطی خاص به دانشگاه بروند.

گزارش: شفیع امینی

EHEMALIGER DIPLOMAT VON **AFGHANISTAN:** In der Region gibt es eine spürbare Konvergenz zur Unterstützung der Taliban

„Amerika und Europa sind an der Schaffung der aktuellen Situation in Afghanistan beteiligt. Sie haben Afghanistan in einer der sensibelsten Perioden seiner Geschichte ungeachtet ihrer moralischen Verantwortung allein gelassen. Derzeit ist die Position Afghanistans in der europäischen und amerikanischen Politik unvorstellbar geschwächt und aktuell hat alles und überall außer Afghanistan Priorität.“

Dies ist ein Teil der Worte von Najibullah Mohajer, dem ehemaligen Generalkonsul von Afghanistan in Bonn.

Er glaubt, dass Afghanistan schwächer ist als je zuvor in seiner Geschichte und dass die Europäische Union und Amerika daran mitschuldig sind.

Er sagt: „Afghanistan macht nach dem Zusammenbruch des Systems schwierige Zeiten durch. Tatsächlich steht Afghanistan in allen Bereichen vor einem kompletten Zusammenbruch. Das System ist auseinandergefallen. Ein großer Teil der afghanischen Eliten hat das Land verlassen. Armut ist weit verbreitet. Beschäftigung und Einkommensquellen sind fast verschwunden. In einer solchen Situation hat sich in der Region zwischen den Nachbarländern und Taliban leider eine merkliche Konvergenz gebildet, um die Taliban zu unterstützen.“

Der ehemalige Diplomat glaubt, dass die europäischen Länder und Amerika anscheinend nicht den Willen haben, die Situation zu ändern und die Menschen in Afghanistan zu unterstützen.

Er fügte hinzu: „In einer solchen Situation liegt die einzige Hoffnung des afghanischen Volkes in der Jugend und der Generation, die in den letzten 20 Jahren eine riesige menschliche Kraft gebildet hat. Voraussetzung dafür ist, dass sich die neue Generation mit der alten koordiniert und dadurch eine ideale Zusammenarbeit ermöglicht. Andernfalls glaube ich nicht, dass es in naher Zukunft eine klare Perspektive für Afghanistan gibt.“

Er sagt, der Krieg in der Ukraine und die fruchtlosen Verhandlungen des JCPOA hätten Afghanistan aus dem Mittelpunkt der Welt verdrängt und diese seien in Vergessenheit geraten.

Dieser Diplomat sagte: „Ironischerweise genießt die Regierung von Kabul zum ersten Mal in der Geschichte Afghanistans die Unterstützung aller ihrer Nachbarn und die Führung von Kabul wird von den Nachbarn nicht in Frage gestellt.“

Er glaubt, dass es aus innenpolitischer Sicht nach 40 Kriegsjahren das erste Mal ist, dass der politische Schauplatz und der Krieg zugunsten von einer Partei, nämlich der Taliban, geworden ist. Sie dominieren und eliminieren ihre Konkurrenten.

NAJIBULLAH MOHAJER

Dem ehemaligen Generalkonsul von Afghanistan
in Bonn, Deutschland.

Herr Mohajer sagt, dass in einer solchen Situation die Möglichkeit, sich mit den Taliban zu einigen und eine integrative Regierung zu bilden, um Afghanistan aus der gegenwärtigen Situation zu befreien, unwahrscheinlich ist.

In den letzten Monaten haben nur die Schließung von Schulen, Explosionen und alltägliche Zwischenfälle, Afghanistan in die Schlagzeilen gebracht, während Afghanistan zuvor immer in den Schlagzeilen der Weltmedien war.

Nach Muhajirs Worten lässt sich daraus schließen, dass Afghanistan von der Welt vergessen wurde.

Bericht: Shafi Amini

دیپلمات پیشین افغانستان

هم‌گرایی محسوسی در منطقه برای حمایت از طالبان وجود دارد

نجیب الله مهاجر

سرکنسول پیشین افغانستان در شهر بُن آلمان

آقای مهاجر می‌گوید که در چنین وضعیتی، امکان کنار آمدن با طالبان و تشکیل یک حکومت فراگیر برای خارج کردن افغانستان از وضعیت کنونی، امری است که کمتر محتمل به نظر می‌رسد. در چند ماه اخیر تنها بسته بودن مکاتب، انفجارها و حوادث روزانه افغانستان را به سرخط خبرها برده است در حالی که پیش از این همواره سرخط رسانه‌های دنیا بحث افغانستان بود. با توجه به سخنان مهاجر می‌شود برداشت کرد که افغانستان در فراموشی دنیا فرو رفته.

گزارش: شفیع امینی

“امریکا و اروپا در ایجاد وضعیت کنونی افغانستان دخیل اند. آن‌ها بدون توجه به مسولیت اخلاقی شان، افغانستان را در یکی از حساس‌ترین دوره تاریخی‌اش تنها گذاشتند، جایگاه افغانستان فعلا در سیاست اروپا و امریکا، به صورت غیر قابل تصور، تضعیف شده و فعلا همه چیز و همه جا بجز افغانستان در اولویت است.”

این قسمتی از گفته‌های نجیب‌الله مهاجر، سرکنسول پیشین افغانستان در شهر بُن آلمان است.

او باور دارد که افغانستان بیش از هر زمان دیگری در تاریخ خود در جایگاه وضعیتی قرار داشته و مقصر آن اتحادیه اروپا و امریکا هستند. او می‌گوید: “افغانستان روزهای دشواری را سپری می‌کند پس از سقوط نظام در واقع افغانستان در همه عرصه‌ها با یک فروپاشی کامل مواجه شده است. نظام از هم پاشیده است. بخش بزرگی از نخبگان افغانستان از کشور خارج شده اند. فقر به صورت بی سابقه‌ای بیداد می‌کند. اشتغال و زمینه‌های درآمد تقریبا از بین رفته است. در چنین وضعیتی متأسفانه یک هم‌گرایی محسوسی در منطقه برای حمایت طالبان میان کشورهای همسایه و منطقه شکل گرفته است.”

این دیپلمات پیشین باورمند است که کشورهای اروپایی و امریکایی نیز، اراده‌ای برای تغییر وضعیت و حمایت از مردم افغانستان را ندارند.

او افزود: “در چنین وضعیتی تنها امید مردم افغانستان، به جوانان و نسلی است که در ۲۰ سال اخیر یک نیروی بشری تحصیل کرده و عظیمی را شکل داده اند. اگر این نسل نتواند با ایجاد یک هماهنگی کلان با نسل دوم برای تغییر وارد صحنه شوند، فکر نمی‌کنم در آینده نزدیک، چشم انداز روشنی پیش روی افغانستان وجود داشته باشد.”

وی می‌گوید که جنگ اوکراین و مذاکرات بی‌نتیجه برجام افغانستان را از محور جهان دور کرده و از یاد رفته است.

کنسول پیشین شهر بُن آلمان گفت: “از قضا اولین بار است که در تاریخ افغانستان، حکومت کابل از حمایت همه همسایه‌هایش بهره‌مند است و هیچ چالشی از سوی همسایگان در برابر اداره کابل وجود ندارد.”

او باور دارد که از نظر داخلی نیز، پس از چهار سال جنگ، اولین بار است که صحنه سیاست و جنگ با تسلط یک طرف و حذف دیگر رقبای، یک دست شده است.

WÄHREND DER HERRSCHAFT DER TALIBAN DIE MEISTEN MENSCHLICHEN OPFER SIND HAZARAS

In Afghanistan nimmt der Schmerz und das Leid der Menschen seit vielen Jahren zu und hat kein Ende: Nach der Herrschaft von Dawood Khan finden in diesem Land bis heute Krieg und Gewalt statt. Inzwischen sind Minderheiten am stärksten betroffen, viele von ihnen wie Juden und Sikhs mussten fliehen. Viele befinden sich in einer sehr schlechten Situation, am stärksten betroffen sind die Hazaras.

In den letzten zwei Jahrzehnten waren die meisten der Opfer von Explosionen die Hazaras. Obwohl die Regierung im letzten Jahr gewechselt hat und die Taliban Afghanistan dominieren, ist der Völkermord an den Hazaras noch nicht beendet und die Zahl der Opfer steigt von Tag zu Tag. Man kann sagen, dass die Hazaras immer zu den schwächsten Menschen in der Gesellschaft gehörten. Leider wurden die Hazaras während der vorherigen Taliban-Regierung in verschiedenen Bereichen unterdrückt. Aber jetzt hat dieses Ausmaß an Gewalt zugenommen. In der Vergangenheit waren Angriffe auf die Minderheit der Hazaras eine Seltenheit oder könnten als Einzelfälle gezählt werden. Jedoch hat sich dies mit der Zeit negativ entwickelt. Massenhafter Völkermord an Hazaras kommt öfters vor und wird von allen ignoriert. In der Vorgängerregierung wurden Selbstmordattentate in Moscheen, Schulen und Bildungseinrichtungen von verschiedenen Gruppen verübt. Meist übernahmen ISIS und manchmal auch die Taliban die Verantwortung dafür. Leider zielen derzeit Selbstmordattentate unter dem Namen verschiedener Gruppen auf Moscheen, Schulen und Bildungskurse und andere private Orte von Hazaras ab. Die Taliban und ihre Regierung, welche von keinem Land anerkannt wird, können die Sicherheit der Bürger nicht gewährleisten. Vielmehr hat diese Regierung zur stärkeren Unterdrückung der Menschen beigetragen. Sie entzog der Jugend das Recht auf gemischte Bildung. Sie liefern die Idee, unschuldige Menschen zu töten und mehr Selbstmordattentate in Moscheen, Schulen und Bildungszentren durchzuführen. Die Führung der Taliban hat sich immer wieder stark gegen Bildung geäußert. Die Gruppe will nur, dass junge Afghanen zu religiösen Zentren gehen und um Religionsunterricht bitten. Dort sollen sie einer Gehirnwäsche unterzogen werden, damit sie unschuldige Menschen töten wollen, während das umfangreiche Projekt der Taliban jahrelang weitergeht. Taliban, ISIS und jede extremistische Gruppe haben die gleichen Ziele, sie glauben nicht an die Flagge der Demokratie, an Meinungsfreiheit, Menschenrechte und Fortschritt. Diese Gruppen denken nur an Krieg und das Töten von Menschen. Daher sollte die internationale Gemeinschaft angesichts all der Unterdrückung in Afghanistan nicht schweigen. Insbesondere da heute die Moscheen, Schulen und Bildungseinrichtungen eines bestimmten Volkes, den Hazaras, mit Selbstmordanschlägen angegriffen werden, muss im ersten Schritt eine gesellschaftliche Einheit gebildet werden, um eine ernsthafte Entscheidung gegen Unterdrückung und Völkermord zu treffen. Außerdem stellt die Präsenz terroristischer Gruppen in Afghanistan einen Grund zur Sorge für die Region und die Welt dar. Dies ist die beste Gelegenheit für die europäischen Länder, die Taliban davon zu überzeugen, den Völkermord zu beenden, indem sie das afghanische Volk stärken.

Die Europäische Union und die Vereinigten Staaten müssen verstehen, dass die Taliban von Tag zu Tag an Macht gewinnen und die Stärkung dieser Gruppe den Beginn eines weiteren Terrorzentrums in der Welt bedeutet. Eines Tages werden sich die Länder erneut angreifen. Die Präsenz des Al-Qaida-Führers Al-Zawahiri in Afghanistan zeigt das mangelnde Engagement der Taliban gegenüber der internationalen Gemeinschaft und dem Doha-Abkommen. Wenn die Taliban also stärker werden, werden sie in Afghanistan ein Terrornest bauen. Die Nato, angeführt von den Vereinigten Staaten, hätte diesen Tag vorhersehen und die unschuldigen Menschen nicht in Afghanistan zurücklassen und deren Völkermord beobachten sollen. Jetzt werden Menschenrechte in Afghanistan mehr als in jedem anderen Land verletzt, Frauen leben unter den schlimmsten Bedingungen. Die Nato hat Afghanistan nach seiner langen 20-jährigen Mission im Stich gelassen und in eine sehr katastrophalen Lage fallen lassen.

Autor: Shiragha Najaty

در زمان حکمرانی طالبان بیشترین تلفات انسانی از قوم هزاره...؟!

در افغانستان سال‌هاست درد و رنج مردم روز افزون شده و پایانی ندارد پس از حکومت داوود خان تا به امروز در این سرزمین جنگ و خشونت جریان دارد. در این میان اقلیت‌ها بیشترین ضربه را دیده‌اند بسیاری از آنان مجبور به فرار شدند مانند یهودها و سیک و بسی هم در شرایط بسیار بدی قرار دارند که بارزترین آن‌را می‌توان اقوام هزار دانست.

هزاره‌ها در طول دو دهه اخیر بیشتر میزان قربانی انفجارات در سرتاسر افغانستان شدند. با آن‌که حکومت در یکسال اخیر تغییر کرد و طالبان بر افغانستان سلطه زدند، با آن‌هم نسل‌کشی هزاره‌ها پایان نیافته و روز به روز به آمار قربانیان افزوده می‌شود. می‌توان گفت هزاره‌ها همیشه جزء آسیب پذیرترین افراد جامعه بوده‌اند متأسفانه در حکومت قبلی طالبان، که هزاره‌ها در بخش‌های مختلف مورد ظلم و ستم قرار می‌گرفتند. اما در حال حاضر این حجم از خشونت افزوده شده و کتله‌ای به قربان‌گاه فرستاده می‌شوند به این معنی که در گذشته یک یا دو فرد به دلیل خطا و جرم اعدام می‌شدند اما در حال حاضر نسل‌کشی افراد بی‌گناه آن‌هم به وسیله کتله و با رویکرد انفجار صورت می‌گیرد.

در حکومت پیشین حملات انتحاری در مساجد، مکاتب و آموزشگاه‌ها از سوی گروه‌های مختلف صورت می‌گرفت بیشتر اوقات داعش و بعضی وقت‌ها هم طالبان مسئولیت آن‌را بر عهده می‌گرفتند، طالبان افرادی که سال‌ها با حملات انتحاری بر دولت و مردم ضربه زدند اکنون چگونه توانایی خنثی‌سازی حملات انتحاری را ندارند؟ متأسفانه در حال حاضر حملات انتحاری تحت نام گروه‌های مختلف، مساجد، مکاتب و کورس‌های آموزشی و دیگر اماکن خصوصی هزاره‌ها را هدف قرار می‌دهد. طالبان در حکومت خود که هیچ کشوری آن‌را به رسمیت نمی‌شناسد، نتوانستند امنیت را برای افغانستان به وجود آورند، این گروه به اکثر مردم ظلم کردند، جوانان را از حق درس و تحصیل محروم کردند. کشتار مردم بی‌گناه و حملات انتحاری بیشتر در مساجد، مدارس و مراکز آموزشی فراهم می‌کنند. همه رهبران طالبان را دیکال و مخالف آموزش جوانان در افغانستان هستند. این گروه فقط از جوانان افغان می‌خواهند که به مراکز مذهبی بروند و درخواست آموزش دینی کنند و در حالی که پروژه بزرگ آنها سال‌ها ادامه دارد، برای کشتن مردم بی‌گناه شستشوی مغزی داده شوند. طالبان، داعش و هر گروه تندرو اهداف یکسانی دارند، آنها به پرچم دموکراسی، آزادی بیان، حقوق بشر و پیشرفت اعتقاد ندارند، این گروه‌ها فقط به جنگ و کشتار مردم فکر می‌کنند.

بنابر این جامعه جهانی در برابر این همه ظلم و ستم در افغانستان سکوت نکند، بخصوص که امروز یک قوم خاص، هزاره‌ها، مساجد، مدارس و مؤسسات آموزشی آنها با حملات انتحاری مورد حمله قرار می‌گیرند، اتحاد اجتماعی در قدم نخست باید شکل گیرد تا در برابر ظلم و نسل‌کشی تصمیم جدی گرفته شود؛ از طرفی هم حضور گروه‌های تروریستی در افغانستان مایه نگرانی منطقه و جهان است این بهترین فرصت برای کشورهای اروپایی هست که با تقویت مردم افغانستان به دنبال مجاب کردن طالبان بخاطر پایان دادن به نسل‌کشی باشد. اتحادیه اروپا و امریکا باید خوب درک کند که روز به روز طالبان قدرت بیشتری را دریافت می‌کنند و تقویت این گروه به معنی آغاز یک مرکز تروریستی دیگر در جهان هست و روزی بار دیگر این سرزمین‌ها را هدف قرار می‌دهند؛ حضور الظواهری رهبر گروه القاعده در افغانستان بیانگر عدم تعهد طالبان به جامعه جهانی و توافق‌نامه دوحه بود. پس به آن معنی که طالبان اگر تقویت بیشتری شوند لانه تروریستی را در افغانستان بنا می‌کنند. اتحادیه اروپا که در راس آن امریکا قرار داشت باید این روز را پیش‌بینی می‌کرد و نباید مردم بی‌گناه را به همین شکل در افغانستان رها کرده و نظاره‌گر نسل‌کشی آنان باشد؛ اکنون حقوق بشر بیشتر از هر کشور در افغانستان پایمال می‌شود زنان در بدترین شرایط زندگی می‌کنند. ناتو و اعضای آن به دلیل حضور ۲۰ ساله در افغانستان حق ترک آن‌را نداشته و باید در مورد این کشور و مردم بی‌گناه آن بازنگری جدی صورت گیرد.

نویسنده: شیرآقا نجاتی

AFGHANISTAN UND FRAUENGEFÄNGNIS;

Frauengeschrei Bedroht Das Überleben Der Halbzeitregierung Der Taliban

Warum sollten afghanische Frauen immer Opfer der falschen Politik antifeministischer Gruppen und Politiker in Afghanistan sein? Wie in anderen islamischen Ländern möchten junge afghanische Frauen und Mädchen die Respektierung ihrer Rechte auf Bildung, Arbeit, Politik und Reisen.

In den 20 Jahren der Präsenz der internationalen Gemeinschaft in Afghanistan hatten afghanische Frauen trotz vieler Probleme und Bedrohungen ihren Platz gefunden, aber sie arbeiteten unter dem Dach der Regierung, die von der internationalen Gemeinschaft unterstützt wurde.

Zum Leidwesen von Frauen und Mädchen, die jahrelang hart gearbeitet haben, um für ihre Zukunft zu lernen, gingen mit dem Wiedereintritt der Taliban all ihre Bemühungen verloren und das Leben wurde zu einem Gefängnis für Frauen. Derzeit leben junge Frauen und Mädchen allein in Dunkelheit und Verzweiflung.

Die internationale Gemeinschaft der im Westen und in Europa aktiven Frauenrechtlerinnen versucht, die verlorene Freiheit junger afghanischer Frauen und Mädchen zurückzugewinnen.

Jetzt leben viele Frauen unter den schlimmsten Bedingungen in Dörfern und abgelegenen Orten, fern von den Augen der Medien.

In allen islamischen Gesellschaften haben Mädchen das Recht auf Bildung, Arbeit und politische, kulturelle, künstlerische und sportliche Aktivitäten, aber als die Taliban kamen, wurden Frauen zu Konsumgütern. Ihre Rechte wurden wie damals bei der ersten Regierung Talibans geraubt.

Unsere Frage an die Taliban ist, aufgrund welcher Besonderheit oder welchen religiösen Wissens haben Sie im Vergleich zu anderen islamischen Regierungen Frauen dieses Recht weggenommen?

Ist das Wissen der Taliban-Führer über ihre Religion höher als das im Iran, im Irak, in Saudi-Arabien, Katar, Pakistan, den Vereinigten Arabischen Emiraten, der Türkei, Ägypten und anderen Ländern? Wer ist die Taqlid-Behörde der Taliban?

Welche der wissenschaftlichen Persönlichkeiten der islamischen Religion hat diese Rechte von Frauen genommen und wer hat diese Fatwa auf der Grundlage der Religion erlassen?

Heute sind Frauen in Afghanistan mehr denn je allein und brauchen starke Unterstützung, Unterstützer, die an ihrer Seite kämpfen sollten, bis Frauen ihre Rechte zurück bekommen.

Adressiert an die Taliban: Wenn Sie Frauen unterdrücken und ihre Rechte nicht gewähren, wird Ihre Regierung nicht bestehen. Sie haben nicht die Fähigkeit, mit den fähigen und gebildeten Frauen Afghanistans umzugehen, Sie können vorübergehend die Stimme der afghanischen Frauen unterdrücken, aber es ist noch nicht zu spät und die Menschen protestieren gegen die Regierung. Heute ist die iranische Regierung von Frauenprotesten umgeben.

Der Held dieses Jahrhunderts im Nahen Osten und in extrem islamischen Ländern wird sich definitiv der Frauen bewusst sein.

Im Zeitalter von Internet, Informationen und Kommunikation ist es unmöglich, Frauen den Zugang zu Wissen zu verweigern. Es ist niemals möglich, eine Person in dieser Zeit an Wissen und Fortschritt zu hindern.

Afghanische Frauen brauchen eine starke Kraft an ihrer Seite, um für ihre Rechte zu kämpfen und diese einzufordern. Die Hoffnung ist erloschen, dass die Taliban-Regierung die Frauen aus ihrem selbstgebauten Gefängnis entlassen wird. Denn seit dem Beginn ihrer Herrschaft ist ein Jahr vergangen und der repressive Geist war gleich zu ihrer Ankunft in Kabul und der Zerstörung des Ministeriums für Frauenangelegenheiten zu spüren gewesen.

Und die Taliban müssen auch wissen, dass es nicht möglich ist, gegen Frauen zu kämpfen, die sich jetzt all ihrer Rechte und Privilegien bewusst sind. Wie lange kann der repressive Geist anhalten?

افغانستان و زندان زنان؛

بقای حکومت نیم‌بند طالبان در خطر فریاد زنان

چرا زنان افغانستان باید همیشه قربانی سیاست‌های نادرست گروه‌ها و سیاستمداران زن ستیز در افغانستان باشند؟ زنان و دختران جوان افغان مانند سایر کشورهای اسلامی خواهان رعایت حقوق‌شان، داشتن حق تحصیل، کار، سیاست و مسافرت هستند. در ۲۰ سال حضور جامعه جهانی در افغانستان، زنان افغان با وجود مواجهه با مشکلات و تهدیدات فراوان، جایگاه خود را پیدا کرده بودند، اما زیر چتر حکومتی تحت حمایت جامعه جهانی فعالیت می‌کردند. متأسفانه برای زنان و دخترانی که سالها برای یادگیری آینده‌شان سخت تلاش کرده‌اند با حضور دوباره طالبان در عرصه‌های مختلف افغانستان، تمامی زحمات آنها از بین رفت و زندگی برای زنان این کشور به مصابه زندان گردید در حال حاضر زنان و دختران جوان در تاریکی و یاس ادامه حیات می‌دهند.

جامعه جهانی، فعالان حقوق زنان در غرب و اروپا باید تلاش کنند تا آزادی از دست رفته زنان و دختران جوان افغان را به آنها بازگردانند.

اکنون زنان زیادی در روستاها و جاهای دور دست پنهان از چشم رسانه‌ها و فضای مجازی در بدترین شرایط ممکن زندگی میکنند.

چنانچه در تمامی جوامع اسلامی، دختران حق تحصیل، کار و فعالیت‌های سیاسی، فرهنگی، هنری، و ورزشی دارند اما در بدو ورود طالبان، به مانند حکومت گذشته زنان افغانستان تبدیل به کالای مصرفی شده و از تمامی فعالیت‌ها بازمانده‌اند. پرسش ما از طالبان اینست بر اساس کدام ویژه‌گی یا دانش دینی نسبت به دیگر حکومت‌های اسلامی این حق را از زنان گرفته‌اید؟ آیا رهبران طالبان پایه علم دین‌شان از ایران، عراق، عربستان، قطر، پاکستان، امارات، ترکیه، مصر و... بالاتر است؟ مرجع تقلید طالبان کی می‌باشد؟ کدام یک از شخصیت‌های علمی دین اسلام این حقوق را از زنان گرفته است و چه کسی این فتوا را بر پایه و اساس دین صادر کرده است؟ این‌ها همه سوالاتی است که باید از گروه حاکمه کنونی در افغانستان پرسید. امروز زنان افغانستان بیشتر از همیشه تنها هستند و نیاز به پشتیبان محکم و قوی دارند حمایت‌کننده‌های که باید تا رسیدن زنان به این حقوق در کنارشان ایستاده و مبارزه نمایند.

خطاب به طالبان؛ اگر زنان را سرکوب نمایند حکومت‌تان دوام نخواهد آورد شما (گروه طالبان) توانایی مقابله با زنان توانمند و تحصیل کرده افغانستان را ندارید به صورت موقت میتوانید صدای زنان افغان را کنترل کنید اما روزی فرا خواهد رسید اعتراض آنان دامن حکومت‌تان را بگیرد و آن روز دیر نیست چنانکه امروزه اعتراض‌ها در ایران دامن حکومت این کشور را احاطه کرده است.

قهرمان این قرن در خاور میانه و کشورهای اسلامی افراتی به یقین زنان آگاه خواهند بود.

در قرن اینترنت، اطلاعات و ارتباطات محروم کردن زنان از دسترسی به دانش کاریست غیر ممکن؛ هیچگاهی نمیشود در این عصر فردی را از دانش و پیشرفت مانع شد.

زنان افغان نیازمند نیروی قوی هستند که در کنارشان قرار گرفته و برای احقاق حقوق از دست رفته‌شان مطالبگری نماید؛ چرا که دیگر با ابراز امیدواری نمیشود به حکومت طالبان خوشبین بود چنانچه یک سال از حکومت آنان گذشت و روحیه سرکوبگر این گروه در همان بدو ورودشان به کابل مشهود گردید یکی از نمونه‌ها می‌توان به منحل کردن وزارت امور زنان اشاره نمود. طالبان باید بدانند نمیشود با زنانی مبارزه کرد که اکنون از تمامی حقوق و امتیازات‌شان مطلع هستند.

نویسنده: فرحناز بخشی

WEDER WEG NACH VORNE NOCH ZURÜCK;

Das Schicksal von mehr als
200 Afghanischen **JOURNALISTEN** in Islamabad

Mehr als 200 afghanische Journalisten leben mit ihren Familien in Islamabad, Pakistan.

Nachdem Afghanistan in die Hände der Taliban gefallen war, gingen sie nach Islamabad, um an einem sicheren Ort auf ihren Asylprozess zu warten.

Shokrieh Siddiqi, eine Medienaktivistin und eine der afghanischen Journalistinnen, sagte dem Munich Journal, dass es ein Jahr her sei, seit sie Afghanistan aufgrund hoher Sicherheitsbedrohungen verlassen habe.

Sie sagt, dass die Journalisten, die hier anwesend seien, leider unter schwierigen Bedingungen lebten und keine Wohnung hätten.

Sie sagte: „Ich kenne mehr als 200 Journalisten, die in Islamabad in der Schwebeliege leben, und es ist nicht bekannt, wann sie aus Pakistan evakuiert werden.“ Nach ihren Angaben sind jedoch viele Menschen ohne Papiere nach Europa gekommen, obwohl sie nicht als Journalisten gearbeitet oder Dokumente hatten, die das bewiesen hätten. Sie bittet die europäischen Länder, Journalisten zu unterstützen und unverzügliche Unterstützung zukommen zu lassen.

Gleichzeitig sagt Ajmal Omri, einer der anderen in Islamabad anwesenden Journalisten, dass er seit etwa einem Jahr ohne Zukunftsperspektiven in Islamabad wohnt.

Er sagte, dass die anwesenden Journalisten in Islamabad wirtschaftliche, gesundheitliche, erzieherische und sogar psychologische Probleme hätten.

Ihm zufolge wird den Kindern in Islamabad das Recht auf Bildung vorenthalten und sie dürfen aufgrund der Gesetze dieses Landes nicht zur Schule gehen.

Herr Omri fügte hinzu, dass er seit 2010 im Rahmen eines Vertrags mit dem deutschen GIZ-Büro zusammenarbeite und trotz vieler Bemühungen keine positive Antwort von diesem Büro erhalten habe.

Er bittet, auf die Situation von Journalisten in Islamabad zu achten.

Gewerkschaften und Organisationen, die Journalisten und Medien unterstützen, haben in mehreren Fällen erklärt, dass der Transfer- und Evakuierungsprozess Jahre dauern kann.

Jede Woche werden Flüge von Islamabad in europäische und amerikanische Länder durchgeführt, aber immer noch sitzen viele Menschen in Pakistan fest.

Inzwischen warten viele mit ungültigen Papieren und sogar ohne Papiere auf eine Ausreiseöffnung.

Menschen, die keinen Ausweg und keinen Weg zurück haben.

Bericht: Shafi Amini

نه راه رفت و نه برگشت؛

بی‌سرنوشتی اضافه تر از ۲۰۰ خبرنگار افغان در اسلام‌آباد

اضافه تر از ۲۰۰ خبرنگار افغان با خانواده‌های شان در اسلام‌آباد پاکستان در بی‌سرنوشتی بسر می‌برند.

آنان به دنبال سقوط افغانستان به دست گروه طالبان به اسلام‌آباد پاکستان رفتند تا از آنجا به مکانی امن منتقل شوند.

شکریه صدیقی، فعال رسانه‌ای و از خبرنگاران افغانستان در صحبت با مونیخ ژورنال گفت: یک سال است که افغانستان را به دلیل تهدیدات بلند امنیتی رها کرده است.

او می‌گوید: با تاسف خبرنگارانی که در اینجا حضور دارند، در شرایط دشواری زندگی می‌کنند و از خدمات رهایی‌بخشی نیز محروم اند.

او گفت: "اضافه تر از ۲۰۰ خبرنگار را می‌شناسم که در داخل اسلام‌آباد در بی‌سرنوشتی بسر می‌برند و معلوم نیست چه وقت از پاکستان تخلیه می‌شوند". بر اساس گفته‌های او تعداد زیادی کار خبرنگاری نکرده‌اند و حتی هیچ مدرکی که ثابت کند خبرنگار هستند در دست ندارند و بسیاری هم بدون مدرک به اروپا رسیده‌اند.

او از کشورهای حمایت‌کننده خبرنگاران خواسته که در مورد شان تصمیم فوری بگیرند.

در همین حال اجمل عمری، از دیگر خبرنگاران حاضر در اسلام‌آباد می‌گوید که حدود یک سال است در پاکستان بی‌سرنوشت است.

اومی افزاید: مشکلات اقتصادی، صحتی، آموزشی و حتی روانی شامل حال خبرنگاران حاضر در پاکستان می‌باشد.

بنا بر گفته‌های او کودکان نیز از حق آموزش در اسلام‌آباد محروم بوده و به آنان اجازه رفتن به مکتب به دلیل قوانین آن کشور داده نمی‌شود.

آقای عمری تصریح کرد: از سال ۲۰۱۰ بصورت قراردادی با دفتر GIZ آلمان نیز همکاری داشته و با وجود تلاش‌های فراوان موفق به دریافت پاسخی مثبت از سوی آن دفتر نشده است.

او خواستار توجه به وضعیت خبرنگاران در اسلام‌آباد شده است.

اتحادیه‌ها، نهادهای حامی خبرنگاران و رسانه‌ها در چندین مورد تا بحال گفته‌اند که انتقال و پروسه تخلیه ممکن سال‌ها طول بکشد.

باید گفت: در جریان هر هفته پروازها از اسلام‌آباد به کشورهای اروپایی و امریکایی انجام می‌شود اما هنوز هم

تعداد زیادی در پاکستان گیر مانده‌اند.

در این میان بسیاری هم در پاکستان، با اسناد نامعتبر و حتی بدون اسناد در

انتظار روزه‌ای برای خروج به انتظار نشسته‌اند. کسانی که نه راه رفت و نه

راه برگشت دارند.

گزارش: شفیع امینی

VON DER STAATENLOSIGKEIT BIS ZUR WIEDERGEURT

Ein Blick in das Leben eines Journalisten in Deutschland

Das Leben als Einwanderer hat seine eigenen Schwierigkeiten. Die Staatenlosigkeit ist schmerzhaft. Obwohl ich nicht in Afghanistan bin, denke ich oft über meine Zeit in Afghanistan und mein Leben dort nach. Nun ist das Leben in Deutschland ein Neuanfang, welcher neben allen Vorteilen auch Schwierigkeiten mit sich bringt.

Willkommen in meinem Leben. Ich bin Fariba Aram, ich war Reporterin für "Tolou News" TV im Westen Afghanistans und ebenso bei "Radio Azadi" in Afghanistan beschäftigt. Frau Aram arbeitete trotz der Sicherheitsbedrohungen im republikanischen System weiterhin in den Medien in Herat und Kabul. Aber die Taliban kamen an die Macht und große Sicherheitsbedrohungen zwangen sie, wie auch Hunderte andere von Journalisten ihr Land zu verlassen. Sie hatte zuvor nie daran gedacht, aber die Taliban-Regierung und der Druck auf Frauen zwangen sie zur Migration. Frau Aram ist seit etwa acht Monaten in Deutschland und sagt, dass sie etwas über Einwanderung und das Leben im Westen lernen möchte, damit sie weiterhin die Stimme ihres Volkes, insbesondere der Frauen, sein kann.

Sie sagt: „Hier zu leben ist, als würde man bei null anfangen. Es ist schwer, auf den Beinen zu stehen, aber es ist ganz anders als in Afghanistan.“ Sie sagte, sie hatte keine andere Wahl als zu migrieren und könne nicht unter dem Druck und den Restriktionen der Taliban-Regierung leben. Sie fügte hinzu, dass sie sich aus vielen Gründen für die Auswanderung entschieden habe und nun vor dem Beginn eines anderen Lebens stehe. Frau Aram sagte: „Einwanderung hat ihre guten und schlechten Seiten. Ich habe alle ihre Aspekte sorgfältig ausgewählt und abgewogen. Von vorne anfangen, eine neue Sprache lernen, zur Schule gehen, mit neuen Leuten leben, all dies beinhaltet die guten und schlechten Seiten der Einwanderung, aber die Erfahrung ist es wert“. Sie fügte hinzu, dass sie als eine junge Frau ein stressiges Leben in Afghanistan erlebt habe, aber sie will nun ein erfolgreiches Leben in Europa erleben. Frau Aram hat ihren Medienjob seit einiger Zeit aufgegeben und arbeitet nicht offiziell als Journalistin und möchte sich auf das Erlernen der Sprache und Kultur konzentrieren, um sich weiterbilden zu können. Mit ihr, die erst seit drei Monaten in Deutschland lebt, verließen viele Journalisten Afghanistan für einen Neuanfang. Einige warten auf ihre Abreise und viele sind verwirrt in Afghanistan. Fariba Aram freut sich schon jetzt auf den Tag, an dem sie wieder ohne Einschränkungen und Druck als Journalistin in Afghanistan arbeiten kann.

Bericht: Shafi Amini

از بی‌وطنی تا تولدی دیگر

نگاهی به زندگی یک روزنامه‌نگار در آلمان

زندگی به عنوان یک مهاجر سختی‌های خاص خودش را دارد. بی‌تابیتی نیز در دناک است. اگرچه در افغانستان نیستیم، اما بعدها به دوران حضورم در افغانستان و زندگی ام در آنجا فکر می‌کنم. زندگی در آلمان اکنون شروع جدیدی است که علاوه بر همه جوانب مثبت، مشکلاتی را نیز به همراه دارد.

به زندگی من خوش آمدید؛ من فریبا آرام هستم. گزارشگر تلویزیون «طلوع نیوز» در غرب افغانستان و همچنین «رادیو آزادی» در سطح افغانستان بودم.

خانم آرام در هرات و کابل با وجود تهدیدات امنیتی در نظام جمهوریت، همچنان به کار در رسانه ادامه داد، اما با تسلط طالبان و اختناق شدید باعث شد که به مانند صدها کارمند رسانه کشورش را ترک کند.

می‌گویند که هیچ‌گاهی به ترک وطن فکر نکرده بود، اما حکومت طالبان و فشار بر زنان باعث مهاجرت‌اش شد.

خانم آرام حدود هشت ماه می‌شود که به آلمان مهاجرت کرده است و می‌گوید که می‌خواهد از مهاجرت و زندگی در غرب بی‌آموزد، تا بتواند هم‌چنان صدای مردم خود به‌ویژه زنان باشد.

او می‌گوید: «زندگی در این‌جا مثل این‌ست که همه چیز را از صفر آغاز کرده باشی، سرپا ایستادن سخت است ولی با زندگی در افغانستان تفاوت‌های زیادی دارد. عدم استرس و آرامش روحی هست که دو جامعه را کاملاً با هم متفاوت می‌کند.»

او تصریح کرد: به جز مهاجرت گزینه دیگری نداشته و نمی‌توانسته که زیر سلطه فشار و محدودیت‌های حکومت طالبان زندگی کند.

او می‌افزاید: مهاجرت را بنا به دلایل زیادی انتخاب کرده و اکنون با آغاز زندگی دیگری برخوردار شده است.

خانم آرام گفت: «مهاجرت خوبی و بدی خود را دارد من دقیق انتخاب کردم همه جوانب آن را سنجیده‌ام. از نو آغاز کردن، از نو نوشتن، به مکتب رفتن، زندگی با افراد جدید همه این‌ها شامل خوبی و بدی‌های مهاجرت است ولی ارزش تجربه کردن را دارد.»

با توجه به همه این اوصاف خانم آرام تاکید می‌کند که به عنوان یک جوان زندگی‌پُر استرس در افغانستان را تجربه کرده اما می‌خواهد زندگی مرفه اروپایی را نیز تجربه کند.

خانم آرام مدتی می‌شود که از کار در رسانه‌اش استعفا داده و به‌گونه رسمی کار خبرنگاری نمی‌کند و می‌خواهد تمرکز خود را روی یادگرفتن زبان و فرهنگ صرف کند، تا بتواند به تحصیل خود ادامه بدهد.

باید گفت: در کنار او که از عمر مهاجرتش در آلمان تنها سه ماه می‌گذرد بسیاری از روزنامه‌نگاران افغانستان را، به هدف آغازی دیگر ترک کردند.

عده‌ای در انتظار رفتن و تعداد زیادی هم سردرگم در افغانستان می‌باشند.

اما فریبا آرام از همین حالا چشم به راه زمانی است که بتواند دوباره و بدون محدودیت و فشار به کار روزنامه‌نگاری در افغانستان ادامه دهد.

گزارش: شفیع امینی

EIN BLICK AUF DIE STADT BEHZAD, KHAJEH UND JAMI IN HERAT

Unter allen Provinzen Afghanistans war Herat schon immer als Stadt der Kultur, Geschichte, Kunst, Wirtschaft und Wissenschaft bekannt. Die größte Stadt Afghanistans liegt im Westen des Landes und hat eine reiche Geschichte.

In den Internetartikeln und Zitaten aus den westlichen Quellen wird von Herat meistens der Name "Aria" erwähnt, was die griechische Form von Hariva ist.

Herat hatte seine Blütezeit im 9. und frühen 10. Jahrhundert der Hijri-Periode in Bezug auf die Entwicklung von Kunst, Literatur, Wissenschaft, Spiritualität, Handwerk und Architektur.

Herat wurde von den Schriftstellern immer als das Juwel von Khorasan erwähnt und hatte die beste geografische Lage im alten Khorasan. Die Stadt wurde als das Zentrum der Zivilisation und des Genies in den Beziehungen des alten Khorasan erwähnt.

Diese großartige Stadt Afghanistans hat im Laufe der Geschichte immer viele politische und kulturelle Veränderungen erlebt. Von Alexanders Angriff auf diese Stadt bis zu den antikolonialen Kampagnen hat sie reichlich Geschichte anzubieten.

In der heutigen Einteilung sind Aderskan, Engil, Ubeh, Chesht Sharif, Zindajan, Shindand, Ghorian, Farsi, Korukh, Rabat Sangi, Kushk-e-Kehne, Kohsan, Golran und Guzereh wichtige Distrikte von Herat. Herat hat nach der Provinz Helmand die größte geograpische Fläche. Herats kulturelles Erbe und antike Artefakte unterscheiden diese Stadt in Bezug auf Kultur und Kunst immer von anderen Teilen Afghanistans. Laut den Beamten der Kulturabteilung von Herat gibt es in dieser Provinz mehr als 800 offizielle antike Denkmäler.

Zitadelle von Herat oder Schloss Akhtaruddin

In vielen Schriften von Historikern heißt es, dass die Zitadelle von Herat oder die Burg Akhtaruddin von Alexander dem Großen erbaut wurde. Nach historischen Dokumenten kämpften viele Stämme um die Eroberung dieser Burg. In der Vergangenheit bedeutete die Eroberung dieser Burg die Souveränität in Herat.

Die Festung wurde mehrmals renoviert und soll sich heute in gutem Zustand befinden.

Die Minarette von Herat sind mitunter die besten antiken Werke dieser Provinz, die als Relikte der Timuridenzeit bezeichnet werden. Beim Betreten dieser Stadt ziehen sie die Blicke jedes Besuchers auf sich und sehen erstaunlich aus.

In historischen Schriften heißt es, dass die Minarette im 9. Jahrhundert von Hijri und in der Zeit der Timuriden gebaut wurden und ihre Handwerkskunst und Architektur atemberaubend sind.

Es wird auch gesagt, dass diese Gebäude im 15. Jahrhundert n. Chr. von Königin Goharshad Begum entworfen und unter ihrer Aufsicht gebaut wurden.

Herat-Jame-Moschee

Die Große Moschee von Herat gehört ebenfalls zu den historischen Gebäuden dieses Landes, das als fünftgrößte Moschee der Muslime in der Geschichte erwähnt wird.

Es wurde in der Geschichte mehrfach erwähnt, dass dieses Gebäude vor dem Islam ein Ort der Anbetung für die Arier war und eine Geschichte von fast 1400 Jahren hat.

Kamaluddin Behzad Heravi

Bekannt als Ustad Kamaluddin Behzad, gilt er als Gründer der Minaturi-Schule, deren Werke in Herat und im alten Khorasan erhalten geblieben sind. Behzad hat einen besonderen Malstil und Humanismus und Realismus sind in seinen Werken deutlich sichtbar. Er hat ein großes Vermächtnis in der Welt hinterlassen. Heute gibt es in Herat ein offizielles Institut, das nach ihm benannt ist, und viele Menschen folgen seinem Malstil.

Der Herati-Akzent zeichnet die Sprache der Menschen im Westen Afghanistans aus, er ist süß und rein für das Publikum.

Es wird gesagt, dass der Dialekt von Herat im Laufe der Geschichte erhalten geblieben ist, jedoch mit dem Unterschied, dass in der Vergangenheit auch ältere Literatur darin verwendet wurde.

Abgesehen von Kultur, Literatur und Geschichte war die Wirtschaft dieser großartigen Stadt Afghanistans schon immer bekannt. Heute hat Herat zwei Häfen, Islam Qala und Turghandi.

Die größten einheimischen Produktionsstätten liegen in dieser Provinz und viele Geschäftsleute haben hier investiert.

Aufgrund der ausgedehnten Geographie und des geeigneten Klimas (vier Jahreszeiten) hatte diese Provinz schon immer eine gute Position in der Landwirtschaft und Viehzucht.

Der Safran dieser Provinz hält den Weltrekord und ist der beste in Bezug auf die Qualität. Außerdem ist die Traube von Herat mit der Geschichte dieser Provinz vermischt. Die mehr als 100 Traubensorten gaben historische Beständigkeit und Trauben wurden in Versen über das Juwel Khorasans erwähnt.

Abschließend wiederholen wir, dass wir, was auch immer wir über die Stadt Behzad, Khajeh und Jami sagen, zu wenig gesagt haben. Viele der Geschichten stammen weiter aus unserer Feder und sie werden uns in Zukunft mit viel Stolz erfüllen, um das Erbe von Hariva weiterzugeben von Generation zu Generation und von Brust zu Brust. Möge der tosende Harirud dieser Stadt erneut das Wasser der Trunkenheit und des Glücks bringen.

Compiler: Shafi Amini
Fotograf: Aref Karimi

نگاهی به هرات

شهر بهزاد، خواجه و جامی

از بین تمامی ولایات افغانستان همیشه به عنوان شهر فرهنگ، تاریخ، هنر، اقتصاد و علم یاد شده است. هرات؛ بزرگ شهر افغانستان در غرب کشور موقعیت دارد و از تاریخ غنی برخوردار است. در مقاله‌های اینترنتی و به نقل از منابع غربی هرات بیشتر به نام "آریا" یاد شده است که گونه یونانی آن هریوا هست.

هرات به عنوان نگین خراسان، در قرن نهم و اوایل قرن دهم هجری در دوره تیموریان، شکوفاترین مرحله تاریخی خود را از نظر گسترش هنر، ادبیات، علوم، عرفان، صنایع دستی و معماری سپری کرده است.

هرات را همواره نویسندگان نگین خراسان یاد کردند و در خراسان کهن بهترین موقعیت جغرافیایی را داشته است این شهر در مناسبات خراسان پیشین مرکز مدنیت و نبوغ یاد می‌شده است.

این بزرگ شهر افغانستان در طول تاریخ همیشه دست‌خوش تحولات سیاسی و فرهنگی زیادی بوده؛ از حمله اسکندر به این شهر گرفته تا مبارزات استعمار شکن دوره‌های مختلف تاریخ خوبی دارد.

در تقسیمات امروزی ادرسکن، انجیل، اوبه، چشت شریف، زنده‌جان، شیندند، غوریان، فارسی، کرخ، رباط سنگی، گشک کهنه، کُهان، گلران و گذره از ولسوالی‌های مهم هرات بوده که جغرافیای آن بعد از ولایت هلمند بیشترین مساحت افغانستان را دارد.

میراث فرهنگی و آثار باستانی هرات همواره این شهر را با دیگر نقاط افغانستان به لحاظ فرهنگ و هنر متمایز می‌کند؛ بر اساس گفته‌های مسئولان اداره فرهنگ هرات در این ولایت اضافه‌تر از ۸۰۰ آثار باستانی رسمی موقعیت دارد.

ارگ هرات یا قلعه اختیارالدین؛ در نوشته‌های زیادی از تاریخ‌نگاران آمده که ارگ هرات یا قلعه اختیارالدین توسط اسکندر مقدونی ساخته شده است بر اساس اسناد تاریخی قبیله‌های زیادی بخاطر تسخیر این قلعه جنگیده‌اند در گذشته تصرف این قلعه به معنای حاکمیت در هرات بوده است. این قلعه در دوره‌های مختلف بازسازی شده است و اکنون وضعیت آن خوب گزارش شده است

کمال‌الدین بهزاد هر وی؛

مشهور به استاد کمال‌الدین بهزاد، از او به عنوان بنیان‌گذار مکتب میناتوروی یاد می‌شود که آثار او در هرات و خراسان کهن به جای مانده است. بهزاد صاحب سبک خاص نقاشی بوده و در آثار او انسان‌گرایی و واقع‌گرایی به شکل جدی به چشم می‌خورد از او میراث فراوانی در دنیا به جا مانده است. امروز به نام او یک انستیتوت به صورت رسمی در هرات

فعال هست و خیلی‌ها سبک نقاشی وی را دنبال می‌کنند.

لهجه هراتی زبان مردم غرب افغانستان را متمایز کرده، برای مخاطبان شیرین و ناب است.

گفته شده که در طول تاریخ لهجه هرات حفظ شده اما با این تفاوت که در گذشته از ادبیات کهن‌تری نیز در آن استفاده می‌شده است.

از فرهنگ، ادب و تاریخ که بگذریم اقتصاد این بزرگ شهر افغانستان نیز همیشه زبان زد بوده است اکنون هرات دارای دو بندر اسلام قلعه و تورغندی پُر در آمدترین شهر افغانستان هست و در گذشته نیز به دلیل موقعیت جغرافیایی از این بابت در جایگاه خوبی قرار داشته است.

در این ولایت بزرگترین کارخانه‌های تولیدی داخلی فعال هستند و بازرگانان زیادی در این جا سرمایه‌گذاری کرده‌اند.

در هرات کشاورزی و مالداری هم به دلیل جغرافیای وسیع و اقلیم مناسب (چهار فصل) همیشه این ولایت در کشاورزی و دامداری نیز موقعیت خوبی را در اختیار داشته است.

زعفران این ولایت در دنیا صاحب ریکارد وبه لحاظ کیفیت بهترین هست از همه این‌ها که بگذریم انگور هرات است که توام با تاریخ این ولایت آمیخته می‌باشد اضافه‌تر از ۱۰۰ نوع انگور همیشه ماندگاری تاریخی را به همراه داشته است چون در ابیات زیادی از نگیں خراسان و انگور آن یاد شده است.

در انجام تکرار می‌کنیم که هر آن‌چه از شهر بهزاد، خواجه و جامی بگوئیم کم گفتیم بسیاری از قلم مان مانده‌اند و بسی در آینده برای مان افتخار می‌آورند باشد تا میراث هر یوا را از نسلی به نسلی و سینه به سینه منتقل کنیم؛ باشد تا هر یروود خروشان یکبار دیگر آب خوش مستی و شادمانی را از این شهر ببرد.

مسجد جامع هرات؛

مسجد جامع شهر هرات هم یکی از بناهای تاریخی این دیار هست که در تاریخ به عنوان پنجمین مسجد بزرگ مسلمانان یاد شده است. در تاریخ چندین بار آمده که این بنا قبل از اسلام عبادتگاه آریایی‌ها بوده و نزدیک به ۱۴۰۰ سال قدمت تاریخی دارد.

مناره‌های هرات هم یکی از بهترین آثار باستانی این ولایت هست که آنرا یادگار دوره تیموریان می‌نامند و در بدو ورود به این شهر چشم هر مخاطبی را به خود جذب، و به چشم شگفت انگیز می‌آید.

در نوشته‌های تاریخی آمده که مناره‌ها در قرن نهم هجری و در دوره تیموریان بنا شده که صنایع دستی و معماری آن خیره کننده است. همچنین گفته شده که این بناها توسط ملکه گوهرشاد بیگم در قرن ۱۵ میلادی طراحی شده و تحت نظارت او ساخته شده است.

گردآورنده: شفیع امینی
عکاس: عارف کریمی

MIGRATION

Ein Blick auf **Menschenhandel** und die Nöte der **Einwanderung**

Wenn wir uns die weltweite Migrationsgeschichte ansehen, so stellen wir fest, dass Menschen schon seit tausenden von Jahren aus vielen verschiedenen Gründen ihre Heimat verlassen haben. Viele Generationen sind aus ihren Ländern in europäische, westliche und asiatische Länder eingewandert.

Die Geschichte der Migration ist mit Trauer und Armut verbunden. Identisch zur Vergangenheit migrieren Menschen heute, um sich und ihren Familien einen sicheren Hafen und ein Leben ohne Gefahr zu ermöglichen.

Der Krieg und die schlechte Wirtschaftslage zwingen Menschen, ihre Heimat zu verlassen, denn sie sehen in ihrem Land keine Zukunftsperspektive und nehmen den riskanten Weg der Migration in Kauf. Sie riskieren ihr Leben, um Frieden zu erreichen. Im Jahr 2015 konnten die Bürger Syriens, Iraks, Afghanistans und mehrerer anderer Länder dem Feuer des Krieges entkommen und erreichten nach großen Schwierigkeiten die Grenzen Europas.

Es ist zwar niemandem zu empfehlen, den gefährlichen Weg der Einwanderung zu wählen und illegal in europäische Länder oder nach Deutschland zu migrieren, jedoch darf man die Wahllosigkeit und Hoffnungslosigkeit dieser Menschen nach jahrelangem Krieg nicht vergessen.

Trotzdem raten wir jedem, sich nicht von Menschenhändlern täuschen zu lassen. Für diese Menschenhändler steht das Geld im Vordergrund. Die Sicherheit der Menschen auf den gefährlichen Wegen hat für sie die geringste Priorität.

Trotz all den Schwierigkeiten, die in Heimatländern besteht, ist der Fluchtweg dennoch sehr gefährlich.

Autorin: Ziba Rahimi

اگر به تاریخچه مهاجرت نگاه کنیم هزاران سال است که مردمان به دلایل زیادی از سر زمین‌های خود مهاجرت نموده اند. نسل‌های زیاد از کشورهای شان به ممالک اروپایی، غربی و آسیایی مهاجر شده اند.

تاریخچه مهاجرت توأم با غم، اندوه و بیچاره‌گی بوده است همانطور که اکنون مردم بخاطر آرامش یک سر پناهی امن و زندگی بدون خطر مهاجرت می‌کنند چنانچه وضعیت در گذشته‌ها هم به همین منوال بوده است.

مهاجرت

نگاهی به قاچاق انسان و سختی‌های مهاجرت

چرا مردم مجبور به مهاجرت می‌شوند؟ آن‌ها نمی‌خواهند خانه و کاشانه خود را ترک کنند از روی مجبوری و ترس جان‌شان و آینده بهتر برای فرزندان شان سرزمین خویش را ترک می‌کنند. جنگ و وضعیت بد اقتصادی سبب ترک وطن می‌شود، چون مهاجران هیچ امیدی برای آینده خود در کشور شان نمی‌بینند.

بنابراین راه پر خطر مهاجرت را با جان و دل قبول نموده و با ریسک و خطر فراوان تلاش می‌نمایند تا به آرامش برسند.

در سال ۲۰۱۵ شهر وندان کشورهای سوریه، عراق، افغانستان و چندین کشور دیگر از بیم آتش جنگ فرار نموده اند تا اینکه کشته نشوند خود را با مشکلات زیاد به مرزهای اروپا رسانده اند که هزاران نفر با همکاری کشور آلمان توانسته اند خود را به آلمان و سایر کشورهای اتحادیه اروپا برسانند.

هر چند برای هیچ کس توصیه نمی‌شود که راه پر خطر مهاجرت را قبول کند و به طور غیر قانونی خود را به کشورهای اروپایی و یا آلمان برسانند اما فراموش نباید کرد این مردم از روی مجبوری و جنگی که سال‌ها دامن گیر کشور شان شده است راه پر خطر مهاجرت را انتخاب می‌نمایند.

اگر یکبار از کسی که این راه را تجربه نموده است پرسیده شود به یقین که توان بیان سختی‌های راه را نخواهد داشت.

ژورنال مونیخ برای همه توصیه می‌نماید که فریب قاچاقچیان انسان را نه خورده چرا که آن‌ها (قاچاقچیان) فقط از شما اخذی نموده و از خطرات و

مصائب راه هیچ‌گونه معلوماتی ارائه نخواهند داد اینجاست که دروغ و مکر قاچاقچیان انسان رونما می‌گردد.

با وجود همه ی سختی‌های زنده گی در کشورهای درگیر جنگ و بحران، راه‌های نهایت پر اضطراب مهاجرت ارزش خطر کردن را نخواهد داشت.

نویسنده: زیبا رحیمی

DIE GESCHICHTE VOM **BITTEREN** UND **SÜßEN** LEBEN DER EINWANDERUNG

Ich bin Yalda Sadeqi und wohne mit meiner 5-köpfigen Familie in München. Ich bin vor 7 Jahren mit meiner Familie nach Deutschland eingewandert.

Den Iran habe ich im Alter von 12 Jahren verlassen und bin durch beängstigende und sehr gefährliche Straßen und Wälder nach Europa gereist. Wir haben eine harte Zeit durchgemacht, als wir über 2 Monate Tag und Nacht zu Fuß von einem Land ins andere gegangen sind. Wir durchquerten Stoppelfelder, in denen wir bis zum Bauchnabel im Matsch gingen und das barfuß, um unsere Schuhe danach beim Weiterlaufen tragen zu können. Jeden Tag und jede Nacht waren wir auf der Suche nach Wasser und einer Möglichkeit zum Schlafen. Wir mussten auf den Straßen und in den Wäldern auf unserem Weg schlafen, damit wir am nächsten Tag Kraft für das Fortsetzen unserer Reise hatten. Meine Familie und ich und auch andere Familien, die mit uns unterwegs waren, hatten große Angst, dass uns in diesen Nächten schlimme Dinge passieren könnten. Dass ich meine Familie verliere oder dass wir auf dem Weg von der Türkei nach Griechenland in diesem sehr großen Meer ertrinken. Als wir in der Dunkelheit auf dem Schlauchboot waren, haben die Menschen vor Angst geschrien und dadurch mich und die anderen Kinder unter Schock gesetzt. Nachts sind wir endlich in Griechenland angekommen und haben in einer Straße ein Lagerfeuer gemacht, um uns zu trocknen. Wir hatten kein Geld, um uns Essen zu besorgen und konnten die Sprache nicht, also baten wir an den Häusern um Essen.

Nach all diesen schlechten Erlebnissen und Krankheiten ging es immer noch weiter. Wir kämpften und liefen durch weitere Länder, bis nach Deutschland.

Nachdem wir in Deutschland angekommen waren, haben wir in vielen verschiedenen Unterkünften gewohnt. Es waren Orte, an denen wir nicht das Recht hatten, unser eigenes Essen aus der Heimat zu kochen, es nicht hygienisch war und es Menschen aus verschiedenen Ländern und Kulturen gab, die für uns noch nicht bekannt waren. Es gab viel Streit, wenig Platz und keine Ruhe. Mit der Zeit lernten wir die Leute und Kulturen kennen und versuchten einander zu verstehen, da wir alle das gleiche durchmachten und in den selben Schwierigkeiten steckten. Wir akzeptierten einander und behandelten uns gleichwertig. Trotz all der Probleme war ich froh und glücklich, dass ich nach all der Not an einem sicheren Ort war. Und ich war erleichtert, dass mir und meiner Familie nichts passieren würde. Ich war froh, dass ich hier die Chance habe, meinen Träumen zu folgen.

Mir war es wichtig, in den Unterkünften mit Leuten, die uns besucht haben, Deutsch zu lernen und Freunde zu finden. Bei einer Unterkunft gab es eine Vorbereitung auf die Schule für ungefähr 6 Monate, dort haben wir die Schrift und spielerisch Deutsch sprechen gelernt. Danach war ich 2 Jahre in einer Übergangsklasse, in der wir den normalen Unterrichtsstoff gelernt haben, um weiterhin die Sprache und auch die Fächer kennen zu lernen. Dann konnte ich in der Regelklasse bis zu meinem Abschluss die Schule erfolgreich beenden. Ich war froh, dass ich meine Eltern und Familie so stolz sehen konnte.

Mittlerweile mache ich meine Mittlere Reife und habe mein Ziel vor Augen, auf die FOS zu gehen, um dann Wirtschaft studieren zu können. Bald werde ich mit meinem Führerschein anfangen und dann als erstes mit meiner Schwester und meiner Freundin an einen schon geplanten Ort fahren.

Jede Schwierigkeit vergeht mit der Zeit und macht eine Person stärker. Ich habe diese Hoffnung und ich bin mir sicher, dass andere Mädels*, die wie ich in meinem Alter nach Deutschland gereist sind oder gerade auf dem Weg sind, auf sich stolz sein können und genauso viel oder noch mehr erreichen können.

Während ich diesen Text schreibe, merke ich wie froh mich die Vorstellung macht, einigen Mädchen* da draußen Hoffnung geben zu können.

Autorin: Yalda Sadeqi

داستان زندگی تلخ و شیرین مهاجرت

من یلدا صادقی هستم و با خانواده ۵ نفره ام در مونیخ زندگی می‌کنم. بنده ۷ سال پیش با خانواده ام به آلمان مهاجرت کردم. در سن ۱۲ سالگی ایران را ترک کردم و از جاده‌ها و جنگل‌های ترسناک و بسیار خطرناک به اروپا رسیدم. من و خانواده ام بیش از ۲ ماه روز و شب از کشوری به کشور دیگر سفر نمودیم. از زمین‌های رد شدیم که در آن تا به کمر زیرگل و لای بودیم حتی پابرهنه راه رفتیم تا بتوانیم برای ادامه راه کفش‌هایمان را بپوشیم. هر روز و هر شب دنبال آب و جای خواب می‌گشتیم. در مسیر راه باید در جاده‌ها و جنگل می‌خوابیدیم تا روز بعد قدرتی برای ادامه مسیر داشته باشیم. من و خانواده ام و سایر خانواده‌هایی که با ما همسفر بودند، ترس خیلی بزرگی داشتیم از این که اتفاقات بدی در آن شب بر ایمان بیفتد یا اینکه خانواده ام را از دست بدهم یا اینکه در مسیر ترکیه به یونان در آن دریای بسیار بزرگ غرق شویم. وقتی در تاریکی روی قایق بودیم، مردم از ترس جیغ می‌زدند و من و بچه‌های دیگر را شوکه می‌کردند. شب بالاخره به یونان رسیدیم و در خیابانی آتش درست کردیم تا خودمان را خشک کنیم. پولی برای خریدن غذا نداشتیم و نمی‌توانستیم به زبان دیگری صحبت کنیم، بنابراین در خانه‌ها به دنبال غذا می‌گشتیم. بعد از این همه تجربه بد و بیماری، همه چیز همچنان ادامه داشت. ما جنگیدیم و از کشورهای دیگر تا آلمان سفر کردیم. بعد از اینکه به آلمان رسیدیم، در کمپ‌های مختلف زندگی کردیم. جاهایی بود که ما حق درست کردن غذای دلخواه خود را نداشتیم، بهداشتی نبود و افرادی از کشورها و فرهنگ‌های مختلفی بودند حتی هنوز آنها را نمی‌شناختیم. کشمکش زیاد بود، با گذشت زمان با مردم و فرهنگ‌ها آشنا شدیم و سعی کردیم همدیگر را درک کنیم، که همه ما در حال گذراندن شرایط یکسانی هستیم و با مشکلات مشابهی مبارزه می‌کردیم. ما همدیگر را پذیرفتیم و با هم یکسان رفتار کردیم. با وجود همه‌ی این مشکلات خوشحال بودم که بعد از همه‌ی این سختی‌ها در جای امنی رسیده بودم و خیالم راحت بود که هیچ اتفاقی برای من و خانواده ام نمی‌افتد. خوشحالم که این شانس را دارم که رویاهایم را اینجا دنبال کنم. برای من مهم بود که آلمانی یاد بگیرم و در کمپ با افرادی که از ما دیدن می‌کردند دوست شوم. در یکی از کمپ‌ها حدود ۶ ماه مدرسه رفتم، جایی که ما نوشتن را یاد گرفتیم. بعد از آن به مدت ۲ سال در یک کلاس انتقالی حضور یافتیم که در آن درس عادی را یاد گرفتیم تا این که با زبان آلمانی آشنا شدم. سپس توانستم مدرسه را با موفقیت به پایان برسانم تا اینکه فارغ التحصیل شدم. خوشحال بودم که می‌توانستم پدر و مادر و خانواده ام را این قدر سربلند ببینم.

من اکنون گواهی پایان دوره متوسطه خود را می‌گذرانم و یکی از اهداف بنده رفتن به FOS می‌باشد تا بعد از آن بتوانم در رشته اقتصاد تحصیل کنم.

باید گفت: هر سختی به مرور زمان می‌گذرد و انسان را قوی‌تر می‌کند. من این امید را دارم و مطمئنم دختران دیگری* که مثل من در سن من به آلمان سفر کرده‌اند یا در راه هستند، می‌توانند به خود افتخار کنند و می‌توانند به همین میزان یا بیشتر دست پیدا کنند. وقتی این را می‌نویسم، متوجه می‌شوم که چقدر خوشحالم که می‌توانم به برخی از دختران* در آنجا امید بدهم.

نویسنده: یلدا صادقی

Unser Kleingartenverein wurde beim Bundeswettbewerb mit Gold ausgezeichnet. Die Preisverleihung war in Berlin. Über eine Berichterstattung würden wir uns freuen.

MOOSACH

GOLD AUF BUNDESEBENE

Moosacher Kleingartenanlage holt das Triple

"Stadtgrün trifft Ernteglück" so lautet das Motto des diesjährigen Bundeswettbewerbs "Gärten im Städtebau". Und für die Moosacher Kleingartenanlage NW 18 kommt zum Ernteglück noch der Siegestaumel dazu. Denn die Anlage hat sich auf Bundesebene Gold geholt. Die Auszeichnung gab es für naturnahes Gärtnern, eine großartige multikulturelle Gemeinschaft und die enge Zusammenarbeit mit anderen Moosacher Vereinen, Kulturschaffenden und Kindergärten.

Qualifiziert für den Bundeswettbewerb hatte sich die Kleingartenanlage, weil sie zuvor bereits Gold beim Bayerischen Landeswettbewerb abgeräumt hatte.

Das Triple wird komplett durch die Auszeichnung "Bayern blüht - Naturgarten" in Gold. Die hatte die bayerische Landwirtschaftsministerin Michaela Kaniber im Mai 2022 überreicht.

Diese Gemeinschaftsleistung hat in Bayern bisher noch keine Kleingartenanlage geschafft. Mehr als 90 Prozent der Parzellen werden nach den Vorgaben von "Bayern blüht" bewirtschaftet - ohne torfhaltige Erde, chemisch-synthetische Dünger und Pflanzenschutzmittel. Dafür mit viel Herz und Platz für Käfer, Wespen, Bienen, Fledermäuse und Vögel - um nur ein paar der Tierarten zu nennen, die für unser Ökosystem lebensnotwendig sind.

Weitere Infos unter www.kleingarten-nw18.de oder www.kleingarten-bund.de

Für Rückfragen stehe ich Ihnen auch gerne telefonisch unter einer meiner u.g. Rufnummern zur Verfügung.

Mit freundlichen Grüßen
Jörg Schnöring

Bildnachweis / Bildrechte Kleingartenverein NW 18 e.V.

Bild001:

Veranstaltungsort - Hotel Estrel in Berlin

Julia Schönfeld-Knor (Stadträtin LH München)

Cordula John (Referat L3 – Weinbau und Gartenbau / Bayerisches Staatsministerium für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten)

Bild002: von links

Sybille Stöhr (Stadträtin LH München)

Jörg Schnöring (1. Vorstand Kleingartenverein NW 18 e.V.)

Thomas Kleinworth (Präsidiumsmitglied Bundesfachberater BDG)

Dirk Sielmann (Präsident Bundesverband Deutscher Gartenfreunde e. V.)

Dietmar Horn (Leiter der Abteilung Stadtentwicklung und Raumordnung, Bundesministerium für Wohnen, Stadtentwicklung und Bauwesen (BMWSB))

Sandra von Rekowski (BDG)

Bild003: von links

Dietmar Horn (Leiter der Abteilung Stadtentwicklung und Raumordnung, Bundesministerium für Wohnen, Stadtentwicklung und Bauwesen (BMWSB))

Sybille Stöhr (Stadträtin LH München)

Julia Schönfeld-Knor (Stadträtin LH München)

Cordula John (Referat L3 – Weinbau und Gartenbau / Bayerisches Staatsministerium für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten)

Jörg Schnöring (1. Vorstand Kleingartenverein NW 18 e.V.)

Dirk Sielmann (Präsident Bundesverband Deutscher Gartenfreunde e. V.)

Bild004: von links

Friedrich Felber (Landeshauptstadt München - Baureferat Gartenbau)

Angelika Feiner (Landesverband Bayerischer Kleingärtner e.V.)

Cordula John (Referat L3 – Weinbau und Gartenbau / Bayerisches Staatsministerium für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten)

Riad El Sabbagh (Mitglied des BA-10 München-Moosach)

Julia Schönfeld-Knor (Stadträtin LH München)

Sybille Stöhr (Stadträtin LH München)

Weitere Personen: Abordnung des Kleingartenvereins NW 18 e.V.)

Jörg Schnöring / 1. Vorstand
Kleingartenverein NW 18 e.V.
Waldhornstr. 84
80997 München

E-Mail: jschnoering@t-online.de
Internet: www.kleingarten-nw18.de
Telefon: 089-86 46 67 67
Telefax: 089-121 778 58
Mobil: 0162-1 85 24 17

ANZEIGEN UND ANKÜNDIGUNGEN

Unser Publikum nimmt von Tag zu Tag zu. Marketing und Werbung sind eines der größten Elemente der Medien in der heutigen modernen Welt. Dies bedeutet, dass durch die Teilnahme am Markt und an der Werbung sowohl den Medien als auch den Geschäftsleuten geholfen wird! Heute stabilisieren offizielle und glaubwürdige Medien die Marktposition und Werbung. Die Rolle der Medien ist effektiv, um Käufer anzuziehen. Ein Magazin stellt aufgrund seiner Popularität eine der nützlichsten Medien für die Werbung von Waren und Handelsprodukten dar. Wir haben eine gute Plattform für die gegenseitige Unterstützung von Händlern und die Einführung von kleinen Unternehmen bereitgestellt. Helfen Sie mit Ihrer Medienanzeige dem Magazin und kurbeln Sie gleichzeitig Ihr Geschäft an. Wir bieten Ihnen hier eine gute Plattform zu einem günstigen Preis. Wir bitten Sie alle herzlich, uns auf der Website und im Magazin zu unterstützen. Durch Ihre Unterstützung sichern Sie sich und Ihrem Geschäft einen Boost im Marketing und in der Kundengewinnung. Kontaktieren Sie uns.

Lizenznehmer: Soziale und kulturelle Organisation Omid

Geschäftsführer und Gründer des Munich Journals:

Shiragha Najaty

Chefredakteur: Dr. Farhad Hassanzada

PR-Manager: Hares Tuchi

Publikationsexperte: Abdul Sattar Alikozay

Mitglieder der Redaktion: Fawad Nasser, Ziba Rahimi,

Wajjha Qayumi und Khatereh Rahimi

Reporter: Shafi Amini

Koordinator und Werbung: Farhanaz Bakhshi

Künstlerischer Leiter: Elham Tajik

Verlagspartner: Sadaf Amiri, Abbas Rezaei, Mustafa Najaty

und Yalda Sadeqi

Website-Design: Ferdows Assy

Design des Magazins: Mohammad Shah

IMPRESSUM

Osco e.V. und Munich Journal-Magazin
Arnulfstraße 197 80634 München c/o
MORGEN e.V., Netzwerk Münchner,
Migrantenorganisationen

www.munich-journal.com

Für weitere Fragen nutzen Sie unsere:

E-Mail: Info.munichjournal@gmail.com

تبلیغات و بازار

چنانکه مخاطبان مان روز به روز در حال افزایش اند؛ بازاریابی و تبلیغات هم در دنیای مدرن امروز یکی از بزرگترین عنصرهای رسانه ها می باشد بدان معنا که با شرکت در بازار و تبلیغات هم به رسانه کمک میشود و هم به بازرگانان! امروزه رسانه های رسمی و با اعتبار جایگاه بازار و تبلیغات را تثبیت میکنند نقش رسانه در جذب خریدار موثر است. مجله به دلیل ماندگاری و دست به دست شدن، از جمله رسانه های مفید برای تبلیغ کالا و محصولات بازرگانی است ما بستر خوبی را بخاطر حمایت دو طرفه بازرگانان و معرفی تجارت های کوچک را فراهم کردیم. با سپردن تبلیغ رسانه بی تان کمکی به مجله و رونقی به کار و بار تان دهید اینجا بستر خوبی برای حمایت با بهای کم را برای تان ارائه میکنیم صمیمانه از همه تان تقاضا میکنیم تا از ما در وبسایت و مجله پشتیبانی کنید. در صورتیکه پشتیبان کار ما بودید شک نکنید که بستر خوبی برای تان در مونیخ ژورنال آماده است؛ پس با ما به تماس شوید!

صاحب امتیاز: نهاد فرهنگی و اجتماعی امید

مدیر مسوول: شیرآقا نجاتی

سردبیر: دکتر فرهاد حسن زاده

مدیر روابط عمومی: حارث توحی

کارشناس نشریات: عبدالستار الکوزی

اعضای هیئت تحریریه: فواد ناصری، زیبا رحیمی

وجیهه قیومی و خاطره رحیمی

گزارشگر: شفیق امینی

هماهنگ کننده و تبلیغات: فرحناز بخشی

مدیر هنری: الهام تاجیک

همکاران نشراتی: صدف امیری، عباس رضایی،

مصطفی نجاتی و یلدا صادقی

طراحی وب سایت: فردوس آسی

طرح و دیزاین مجله: محمدشاه پارسا

✉ info@munich-journal.com

🌐 www.munich-journal.com

☎ +49 157 35 80 80 86

📞 +49 152 11 76 36 76

Munich Journal

مونیخ ژورنال

مجله مونیخ ژورنال؛ برای آلمان اروپا و جهان

اگر می خواهید شرکت یا کسب و کار خود را با کیفیت بالا در مجله تبلیغ کنید
با ما تماس بگیرید!

Semys
HAIR SALON

Semys Friseur

UNSER PARADIES, WO WIR UNS AUSTOBEIN
UND DU DEM ALLTAG ENTFLEIHEN KANNST

Willkommen in Ihrem Lieblings Friseursalon
به آرایشگاه مورد علاقه خود خوش آمدید

Pelkovenstr. 35a
80992 München
+49 89 856 71 815
+49 17647036586
hello@semy-hairstyling.de
www.semy-hairstyling.de

ÖFFNUNGSZEITEN
Montag bis Samstag
08:30 - 19:00 Uhr

SAIDI SHOP
LEBENSMITTEL
IMPORT & EXPORT

SAIDI LEBENSMITTEL IMPORT & EXPORT
Die Qualität, die Sie erwarten, für Preise die Sie nicht erwartet haben.
Wir warten auf Ihren Besuch im Saidi Store in München

واردات و صادرات مواد غذایی سعیدی
کیفیتی که انتظارش را داشتید، قیمتی که انتظارش را نداشتید.
منتظر بازدید شما از فروشگاه سعیدی در مونیخ هستیم

Mothers Rice
SAIDI
Golden Sella Rice
Aqeeq Rice

+49 176 63328366
+49 178 2735097

Philipp - Maas - Weg 4, 85591
Vaterstetten, Deutschland
munich.saidi@gmail.com

CY9NI.IO

THE FUTURE OF
CRYPTO AND GAMING

JOIN THE
PRESALE

VISIT US IN:
Cy9ni.io
Cy9ni_io
discord.gg/vKHg82W36b

WE ARE CHANGING THE WAY YOU
STREAM & THE WAY YOU
WATCH STREAMS

Shere Punjab

Seit 20 Jahren
Ihr indisches
Restaurant
in Schwabing

Unsere Gerichte
werden stets frisch,
von ausgebildeten
indischen
Spezialitätenköchen
für Sie zubereitet.
Wir freuen uns auf
Ihren Besuch!

Kontakt
Leopoldstr. 43
80802 München
info@shere-punjab.de
www.shere-punjab.de
089 33029660

Öffnungszeiten
Montag - Sonntag
11.30 - 00.00 Uhr

Unser Restaurant und Lieferservice
haben durchgehend für Sie geöffnet.

MORGEN

Netzwerk Münchner Migrantenorganisationen

MORGEN e.V., Netzwerk Münchner
Migrantenorganisationen

Arnulfstraße 197 80634 München
Tel: 089 23 75 61 94
E-Mail: info@morgen-muenchen.de | www.morgen-muenchen.de

ASDRIVE
Schnell. Sicher. Sorglos.

Kurier-und Fahrdienst
aus München
Wir sind für Sie da!

Tel: +49 176 57 67 38 45
E-Mail: info@as-drive.de | Website: As-drive.de

info@munich-journal.com
www.munich-journal.com

+49 157 35 80 80 86
+49 152 11 76 36 76

مونخ ژورنال

مجله مونخ ژورنال؛ برای آلمان اروپا و جهان

STOP

HAZARA GENOCIDE

WÄHREND DER HERRSCHAFT DER TALIBAN
DIE MEISTEN MENSCHLICHEN OPFER SIND

HAZARA